

ONa

DNO

časopis spodních proudů

zima 2024

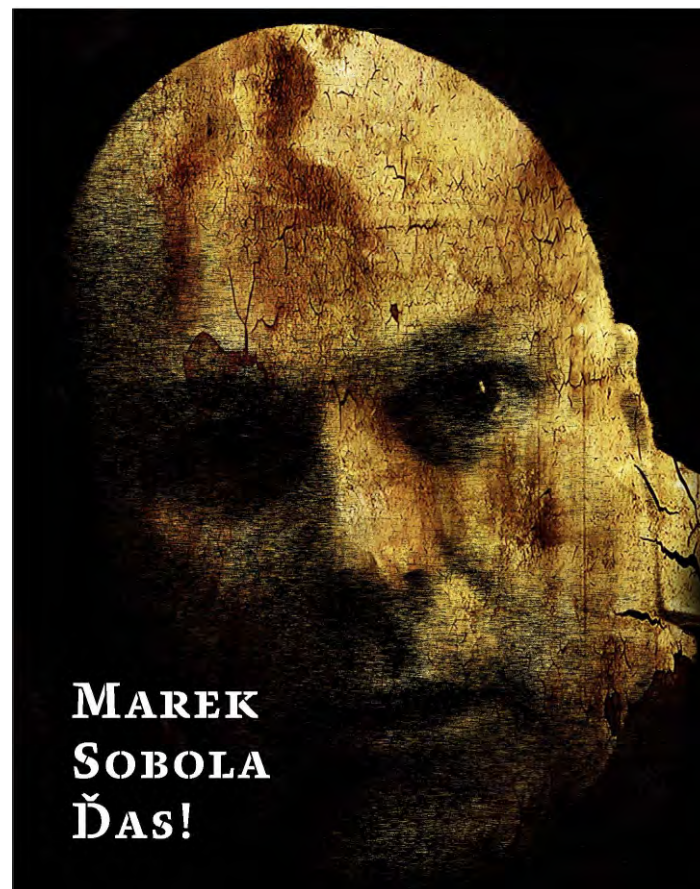

Vladana Fuchs - Jesenická krajina I

**V nakladatelství Ears&Wind Records
právě vychází**

**sebrané básnické spisy
brněnského barda Marka Soboly
objednávejte na adrese:
marek.sobola@unob.cz**

DNO

číslo třicáté deváté, 2024

PROTOTYPY PODZEMNÍCH PROUDŮ

ploty povalené povodní podemlely pilíře
 písemnictví / přezrálé plody pletky pře
 pletiva plotu polemické příze / pohrobci
 promiskuitního pústu páchají posvěcení /
 plní pekáče příkořím příkazu //
 pravěk pravopisu pomlkou provokace /
 péro parafráze P píše pověsti podobenství
 prognózy proroctví / publikuje písně
 pastorační / prstonárodní poezii / pověsti
 povídky / pojednání pohádky podvrhy
 pamflety podání / politické programy /
 prkotiny prvotní paniky //
 papamobil přednáší poselství pravd
 pokorných / přikazuje pokání / polykání
 pláče přehlušila potleskem partaj
 patolízalů / pravověrnost péče peče pící
 prozodie pilně pasivní pohromy //
 podhoubí přívlastků pojmů / představy
 percepce / pře-řeky potměšilosti / plízivé
 pomluvy pochvaly / překlepy potlesku /
 postesky pády / pastiše / paralipomena
 pomlky / pointy pašijové pobožnosti /
 parafráze / plácání / prkotiny / pindy
 / pochlebování / petice / postesky /
 přemítání / psychologické postřehy /
 projekce / plácání / plnotučný patos
 patologie // proklamativní polykání
 pochybných předpisů / pavučiny písmen
 praštěných pavlačí / pod pergolou pálenka
 pije pijana / pípa prazdroje pípá
 pravomocí perzekuční pochybnosti
 / pouhý pohyb příštího ponaučení
 předchází příšeří / předposrané
 prvomájové proletářské pajány
 podle partajního pravítka pachtění /
 předností pře psota přesnosti
 prokazatelnost průkaznosti popisu /
 přesun pošlapává pedál...///

kontakt

e-mail: jajn@email.czmarek.sobola@unob.czwww.christiania.czwww.spodniproudny.cz

emir chali <i>lidstvo je přesceno</i>	02
přemysl příhoda <i>před/stavy pře/sycení</i>	04
michal šalplachta <i>coming out</i>	08
ondřej linhart <i>pozpátku</i>	13
olga wawracz <i>sny o krajině</i>	16
kirill dirjevič vasiljevskij <i>teneo memoria</i>	22
homér <i>smrt</i>	26
jiří kačur & luboš vlach <i>orákulum mezi okulářem a okem</i>	31
marta veselá jirousová <i>kohouti budou zpívat</i>	38
pavel bezděčka <i>ztracen v časoprostoru</i>	43
pavel bezděčka <i>čekání</i>	51
luboš vlach <i>akce pro vyjpreparované jeviště</i>	57
teo talk <i>jak na chmury</i>	61
vladana fuchs <i>než naše pře skončí stejně nebude na výběr</i>	68
martin fridrich <i>krajina po kláře</i>	76
kazimut knoblauch <i>kulisy kultu K</i>	80
marek sobola <i>ržání kobyly K</i>	84
obálka pavel bezděčka	

EMIR CHALI

lidstvo je přesyceno

Lidstvo je přesyceno. Lidstvo je přesyceno ve smyslu materiálním, i ve smyslu duchovním.

Svět je zaplaven produkty, quasiprodukty, pseudoprodukty, paprodukty, interprodukty, multiprodukty, intermultiprodukty, kultiprodukty.

Svět je zaplaven předměty, quasipředměty, pseudopředměty, papředměty, interpředměty, multipředměty, kultipředměty, věcmi a pavěcmi, zbožím a harampádím všeho užití i neužití a všeho možného druhu i nedruhu.

Lidstvo se usilovně zabývá jejich výrobou, quasivýrobou, pseudovýrobou, pavýrobou, intervýrobou, multivýrobou, kultivýrobou a jejich užíváním a používáním, quasiužíváním a quasipoužíváním, pseudoužíváním a pseudopoužíváním, paužíváním a papoužíváním, kultipoužíváním a hlavně zneužíváním.

A také jejich neustálým transportem, quasitransportem, pseudotransportem, patransportem, intertransportem, multitransportem, kultitransportem a všelikým možným a nemožným přesouváním a přesunováním všelijakých možných a nemožných věcí a předmětů ze všelijakých možných a nemožných míst na jiná možná a nemožná a ještě nemožnější místa.

A nejen transport a patransport produktů a paproduktů, věcí a pavěcí, nýbrž i transport lidí a palidí, interlidí a kultilidí. Vždyť i člověk je, byť ne jen, ale přeci jen také hmota.

A hmotu je třeba produkovat, transformovat a transportovat.

Lidstvo je posedlé produkcí, transformací a transportací hmoty ze všelijakých možných i nemožných do ještě všelijáčejších možnějších i nemožnějších podob a míst.

Lidstvo je přesyčeno těž ve smyslu duchovním. Lidé jsou zahlcováni a také zahlceni všelikými možnými i nemožnými požitky, prožitky, zážitky a přežitky, informacemi, quasiinformacemi, pseudoinformacemi, painformacemi a také dezinformacemi, quasidezinformacemi, pseudodezinformacemi a padezinformacemi všeho možného i nemožného druhu i nedruhu.

Lidstvo je zahlceno stovkami, tisícovkami a miliony uměleckých, quasiuměleckých, pseudouměleckých, pauměleckých, politických, quasipolitických, pseudopolitických a papolitických, náboženských, quasináboženských, pseudonáboženských a panáboženských, a všelijakých jiných možných myšlenkových, quasimyšlenkových, pseudomyšlenkových a pamyšlenkových směrů, quasisměrů, pseudosměrů, pasměrů a protisměrů.

Lidstvo je zahlceno produkty a odpadem, materiálním i duchovním.

Dovolte tedy dnes nám, členům WCTJ Brno, abychom do tohoto ohromného nesmírného a vesmírného kotle plného vřícího guláše, quasiguláše, pseudoguláše a paguláše, do tohoto ohromného nesmírného a vesmírného kotle plného vřícího galimatyáše, quasigalimatyáše, pseudogalimatyáše a pagalimatyáše pro jeho ochucení přisypali malou trošku našeho vzácného koření.

La Casa Verde, 9. 9. 2022

PŘEMYSL PŘÍHODA

před/stavy pře/sycení

PRS/TO/KLADY PROSTOCVIKU

před/stavy převážně prapodivného profilu
 poj/my palčivosti pavědou patrnosti
 placebo pod patrem připojištění
 písmena pomatená pamětí
 pře přetéká přehradu
 písmena parafují podobenství
 pobožnost pokleká povzneseně
 protivenství přitahuje pokoru
 prozřetelnost předbíhá
 pojem pozoruje pozorovatele
 provázanost poutá pozornost
 potravina pojídá požívačnost
 pranic prvopočátkem použití pojmu
 plusquamperfektum předpřítomnosti

POŠKVRNĚNÉ POČETÍ POČÁTKU

předřená postel povrzává
probořená perspektiva prohlubuje pro/past
potlesk plexu potleskem plebsu
prvouka prcu plevelí polehané pole
pokročilý penzista
plný prázdnoty přemítá
přeludy předobrazu
první poslední
pulzující péro penalizuje penál
pochod průsmekem pucuje podrážky
pistolníková pistole promlouvá
prská pixely pod pupík poupátka
ptačí poselství po přeslici
poryvy prudkých povzdechů
poletují pokojem
pod pupíčkem pamlsex pomyslu
puk poučený pučením
povolnost podmínkou předpokladu
placenta plejád plénům povlaků
převleků proměny
přikrývky pudového puzení
peklo pesimizmu
překračuje práh příčetnosti
paní pod plachetkou pomrkává
pohupuje poprsím
perla prořezává perlorodku
plošnou paušalizací
průrva preluduje půvabně
plášteč plápolá
překonává překážky
pomele políbí
poživačné prodlení
pipinka pralinky přiráží
přístav je přeplněn
posádka parníku plaše přesedá

POVÍDÁM POHÁDKU POZPÁTKU

„... pořádek a povinnost – P – P – to je retnice, tyto souhlásky se učí dítě naposled.“ (J. Deml)

pročež promluvil palcát
předchůdce pancéřové pěsti
posvátná profanizace
protestující párátka poslušnosti
přeskakující přenoska
píseň palácového převratu
podroušeného popkultu přítomnosti
padajícího pomníku pseudopodstaty
přímý přenos paliativní péče
potulkou pohlaví
posahany posměch prostořece
prostrkává při/blížení

POLITOVÁNÍNEHODNÁ POLITURA POPISU PRÁCE

„Programy předbíhají politiku.“ (V. Flusser)

příležitost popadla pačesy podmínky
putující pochodeň prorocstvím palachiády
požár pulk pýchou pokory
pobledlý principál pes posel
převoznice postrachem politické perzekuce
poslapává práva provokativním posunkem
PETLICE peticí proskribovaných
policejní posily pocukrovaly pláň
pendreký... plynové projektily...
pablesky plexi/skel
překvapivě pěkné počasí předešla přeháňka
průvod pozorovatelů prkenně podlézá
potrhlému popěvku...
pojmem pojmul potravinu
posolil přeslazený pišingr

PSYCHOLOGICKÉ POTÍŽE POČETÍ

pří/slušné percepcie plodí předem
propletence
podoba pozornosti principem psyché
podej pácidlo povinnosti páčit pud
předem i pak
prolog průlomu... průšvih
přesušené promluvy podob
prdlej popart průmyslové prodejnosti
pro potěchu peříčka pře
producenti pojmů pojali podezření
provar pekelný překročil
prohlubeň pokročilý propasti
prkenice prvořadě povolnosti
praská
posvátná pečeť
podrobností podrobení

POČÁTEK PERCEPCE

procítěně prosycena
přitažlivě psíká
pastelky pokrývají papír
percepce počátku paleta pestrá
plátno pure purpurové
pomalované počítkem
pomnožiny pohmožděnin
práce příze popadla přízeň
pohár polkl punč
placatá písmena počala
příbytek potulky
perfektní pilulku
pouštní povodeň
policejní patrola
postříkala prolézačku
pálící pistole pečeti pax
paginací plamene
painting point

PŘEDSTAVY P

podstata prohozená prostorem
podrazila podrážky pocestné
plátno popálené poplatností
pěvecké peru/tě pure pudru

přenoska poska/kuje podmáčeným polem
propastí past/orace propadá panika
privátním popředím popřeno popření
předeno pře předáno potom/ku pře

pranic platno planutí
polknu/ta je pěticipá půle
pátý pátek
posedlost při/způsobením

prs/ty prchavosti před/tuchy
půda prchá pod podrážkou
performance plaché plochy
palpitace pocení

por/ucha příjmu potravy
pozorností podniků
předčasnost post/produkcí prudkosti
po/dně/ty postkomace

MICHAL ŠALPLACHTA

básnický coming out psychoterapeuta

Pedro v Poryvech

Prudké poryvy pofukují.

Popelář Pavel pozoruje popelnice povalené prudkými poryvy podél pole.

Plyšový panák poskakuje po poli poponášen prudkými poryvy.

Pošahaný pistolník Pedro popohání poníka proti poryvům prutem.

Plánuje přeskocit překážku.

Plastový pytel penetrovaný prasklým porcelánem.

Pohyby poníka pohupují párem pistolí.

Poník překážku přeskočil.

Prudký poryv při přeskoku poponesl Pedra.

Pedro padá.

Pole poznalo Pedrovo pozadí.

Pedro povykuje, pálí párem pistolí po poníkovi, po panákovi, po popelnících.

Petr přivolal policii.

Policie počká, pár pistolí pozbyl patron.

Policie poutá Pedra, poskytuje první pomoc, přivolala psychiatra.

Přivolaný psychiatr posuzuje případ.

Pravděpodobně požil psychedelika.

Psychiatr podal psychofarmaka.

Pomoc poskytnuta.

Parádní podívaná.

Pytel, panák, poník poskakují po poli.

V Adamově na nádraží

Deset teček chodník šedý
já jsem vesel ty jsi bleď
Roztrhanou botou
a zlomeným nožem.
Neutečeš, neutečem.
Stíny šedé, hory zvrací
Pes je mrtev s ním i ptáci.

Šnečkům na růžky

Dal jsem šnečkům na růžky
rolničky a mašli,
to aby je slepice,
v záhonku dobře našly.

Báseň pro Teru

Naše malá Tera pije,
proto chodí na terapii.
Nedaří se. Je to k zlosti.
Nezbaví se závislosti.
Když má orat zeminu,
opije se z benzínu.

Malá domácí apokalypsa

Po pokoji chodí krysy,
ohlodávají mi PC.
Nastražil jsem návnadu,
ze sýru jménem romadúr.
K tomu se přidal hrozný hic.
Nepřežilo vůbec nic.

Robot

Robot vrže, robot hrčí.
Dráty z něho jenom trčí.
Vyrázil si do světa,
trefila ho raketa
Byl to robot válečný
ale teď je zbytečný.

Zdvořile

Zdvořile ptáš se jak se mám.
V noci špatně usínám.
Ráno myslím na povinnosti
bolí mne klouby, svaly, kosti.
Kdypak já vše udělám.
Dnes? Dnes ne.
Dnes jsem nachlazený, zlato,
rýmuji a kašlu na to.

Šnek

Šnek od šneka nakazil se ulitou.
Na zádech věčně vláčí svůj dům.
Dům od domu zvoním
a ty voníš zas o něco blíž.

Sen o noži

Sním sen o noži, který přerežává žíly.
Bolest za bolest.
Pro mne jen chvíle, pro tebe věčnost.
Msta nezná slitování.
Sním sen o světě bez nože,
kdy třecí plochy jsou zdrojem síly žít,
bez litování.
Pro nás dva prostor milování.

Vlk a pes

Městem zahaleným ve tmě vlk vede psa.
Pod úsměvem měsíce lampy blikotají.
Zvíře ve mně protahuje nohy
a kráčí tou tmou.
Pes kráčí vedle mne a dech za dechem
stoupá jako pára z našich nozder.
Krok za krokem jako na lovu.
Mraky halí měsíc svým závojem,
laň se chvěje.
Vlk a pes krok za krokem na lovu z lásky.

Hodiny na kostele

Hodiny na kostele jak oči pod Tureckou čepicí do tmy svítí.
Větve stromů přes ně šlehají.
Kráčím dolů a vše mizí za hradbou střech.
Jen od mých úst pára stoupá dech za dechem.

Dětské básně

Mé básně již nejsou dětské a plné rýmů.
Jsou hluboké a ponuré.
Mé dětské básně se ti nelíbily,
mé ponuré básně tě děsí.
A tak voláš, co se děje.
Nejistá jsi a moji nejistotu zrcadlíš.
Utěšuješ, že vše je jak má být, však trnovou korunu mi tím jen nasazuješ.
Tak jako mé dětské básně tvá útěcha je povrchní.
Tak jako mé dětské básně.

Pohádka o kuřátku

Co se stalo, pohádko?
Zabloudilo kuřátko.
Pípá pípá mezi poli,
kolem vrány slétají se.
Srdce buší,
tělo se chvěje,
dnešní večere se strachem koření.
Kuře pípá ze všech sil
a pak naposledy.
Ještě jeden záchvěv,
nejdřív kočka mlsá
a pak vrány hodují.

Věčnost rodičů

Věčnost tak vzdálená
Netečnost tak blízká
Posedlost k obloze kyne
Ukrutnost spílá svá ramena
Pokora se plazí při zemi
Nadmutost praská
A kde je láska, svoboda, krása
Z nebe jsou sraženy a dítě stále nespí

V píscích kolosea

V píscích kolosea písek v prstech přesívám.

Věřil jsem, že dva si stačí.

Jak pošetilý jsem byl.

Díky tobě má víra vzala za své.

Nyní bez víry hledám čeho se držet mám.

Nemám mapu pro krok příští.

Pilíře se hroutí a já poutník na své cestě zmatený tápu v tmách.

V píscích kolosea písek držím v dlani.

Zrníčko po zrníčku písek padá jak v přesýpacích hodinách zpět na dno kolosea.

Také já na dně ležím jak ten písek.

Vítr fouká a já si užívám slast volnosti zrnka písku unášeného větrem.

Kde však skončím?

V nebi?

Na dně kolosea?

Nebo v očích, které pláčou?

Vlasy

Vlasy jako hady má.

Ve větru jí vlají

rty její plné od vína se červenají

Oči modrá studánka Hluboké jezero v horách

Strach z ní chodí po zádech

Dech se tají

Co když...

Jednou...

Dotknu se jí?

Ožije?

Zvadne?

Hradbu vztyčí?

Do boje vytáhne?

Zasáhne a srdce zničí.

Spíž smrti

Smrt se blíží

A ve své spíži mé tělo schovává

Nohy ztuhlé rozcházím

Smrti vykrádám spíž

Ještě krok či dva udělám s nadějí

Pak zase usedám a ve spíži je opět tma

Znova a znova vstávám a kradu

Žiji a toužím

Osudu vstříc

Za pozlátkem

Za pozlátkem co se ukrývá

Tváří se jak anděl

V srdci ďábelský chtíč

Touha po spáse

Místo ní záda praská bič

Padáš do temnot

Svíráš se

Uniknout nelze

Pampeliška odkvétá

Pozlátko se mění v chmýří

Odlétá

Semínko po semínku

Jediný smysl pozlátká

Smyslná Proměna

Šest zastavení

Věnečky a špičky jako pomníky týdne, který končí.
Dortíky a koláčky dodávají sílu na týden příští.
Kafičko a šlehačka po lžičkách šeptají sen o štěstí.
Vaječný likér ze špičky stéká v rozkoši.
Rty umazané od krému olíznutí v agónii.
Rakvičkou zastavení končí.

Ocelové šedé

Ocelové šedé z nebe padá
Silnice se pod sněhem krčí a ty o krbu sníš.
Ocelové šedá kamna rudě žhnou a nohy se hřejí

Smuten

Smuten ten osten,
když ven se z rány plouží
Održen z růže smuten v kaluži krve se souží.
Okvětním lístkem před mrazem ukrytý.
V teple posledním.

Jak se o sebe postarat

A víš, jak se o sebe postarat?
Na zlatém podnose
dýňové semínko
černé jak uhel

Klidní mou mysl,
živí mé tělo.
Kousám
a vím, že jsem.

Z terapie

V blízkosti smrti
obehnána zdí.
Když tiše sneží
a chlad se vkrádá
do zahrady zadními vrátky.

Nemiluje sebe,
jen tiše doufá,
že první vločka
není poslední.

foto Jana Navaříková

Michal Šalplachta

nar. 9.5.1978

Bydlí v Buchlovicích.

Manžel, otec tří dětí.

*Psycholog, psychoterapeut, trenér
všímavosti, krotitel osobních
démonů.*

Terapeut písňů a básně.

*Zakladatel Kliniky zvládnutí
stresu.*

*Se svým vousem patří mezi
nejvousatější psychiatrické sestry.
Osobní poslání: Přispívat k růstu
lidí a jejich organizací, zvládat
stres a využít ho k růstu.*

ONDŘEJ LINHART

pozpátku

Tetris

Stojím u tebe na balkoně
a krmím racky na Karlově mostě,
píšu si na tvé rty,
slunce se koupe v nebezpečí
a v pěnách mraků ty.
Doufáme, že je to tetris
a vše nakonec zapadne.

Čtvrtek

Ze středy do čtvrtka
hlava se poplete,
zmastím se zase jak
od čtvrtky kuřete.

Tři hvězdy

Večerní balkonová cigareta,
Velký vůz parkuje přímo nad hlavou.
Žena v kuchyni osvětlená novým honorem 6x,
dcera v pokoji ozářena nokií po babičce,
já ozářen samsungem
hledám popelník místo souhvězdí.

Pitomost

Jak nespěchat
a přitom přijít včas,
jak neumřít
a přitom zlomit vaz?

Jak přestat pít
a přitom stále sát,
jak s tebou bdít
a přitom s tebou spát?

Jak přitom dřív
než zbyde jenom potom,
se z předtím vymanit
a nepřetrhnout nit
života z lýka motouz.

Tak to zní jako pitomost
a je to přitom
přítomnost.

Nebudem

Co počneme si se sebou,
když spolu nebudem?
To nevíme,
tak jako dnes,
že spolu nebudem.
Zkoumáme egolam:
budem i nebudem.
Už brzy se však ztratíme
a skoro nebudem,
tak někdy, jak to chodí,
pak nikdy nebudem,
trochu to zabolí,
po chvílích zesládně,
stejně jak šlehačka
na kávě v cukrárně.
To spolu zas budem,
i když už nebudem.

Autocad

Digitální existence,
smrt emailové schránky
přeplněné vlastním odpadem.
Konec kyberprostoru,
smazaný odpadkový koš,
přenos bez signálu,
přenos bez nosu.
Permanentní defenestrace,
zhroucení podsystému.
Čárkový kód
jenž nikdy nerozluštím.
Procesor na EKG,
vteřina pravdy,
krásné pozadí,
sejdeme se na ploše
a tu náhle ze mě vylít
Control, Alt a Delete!

Facebůh

Ukrad ti čas,
rozmazal tvář,
virtuální vir,
stoka všech pravd.

Nocí s ním bdíš,
má svatozář,
má i tvůj klíč,
všechno a nic.

Tak ztrácím tě
lásko všech lásk,
houpe sítě,
pavouk už mlask.

Ukrad mi tě
tvůj novejš druh,
my nebudem,
zbyde Facebůh.

Pozpátku

Není že náhodou vše pozpátku?
Konce již není, vše jen začíná.
Hlína sama skáče na lopatku,
na vrchol hory funí lavína.

Nejdřív se vzbudíš a pak se ti to zdá,
po půli vždycky zbyde čtvrt.
Rak kráčí a měsíc zase dorůstá,
do těla vlétl další prd.

Hloupost

Podal jsem všechny žádosti
na vymýcení hlouposti.
Nikdo se nevyjádřil,
jen měsíc se rozzářil.
Jako by lidé už na něm byli
a jeho prdel políbili.

Bakterie

Stojíme s otcem
nad žumpou hoven
a posadit se nedáme,
o bakteriích přemítáme.
Vedle postává chata v lese,
jsme uprostřed
na cvičišti cvrčků.
Koukáme občas na sebe,
na zrcadlíci hladině
a občas kolem žumpy okem mrknem
a je to cvrkot.
Pak baterkou do žumpy
(hovna, moč, tlející papír),
stojíme s otcem nad žumpou hoven,
už setmělo se.
Jak dvě velké bakterie
nad hladinou čumíme,
pokuřujem
a je nám v podstatě do zpěvu.
Čerpadlo přede ještě hodinu.

-E-

Napsal mi e-mail jeden e-básník,
abych mu prý e-k tomu něco řek.
No je to dost e-hm syrový,
chceš z toho e-knihu
nebo snad paperback?

Vše má své mouchy, svoje díry
e-básník jako spam už zmutoval
dejte si majzla na e-upíry!
Jinak tu e-člověk zbyde jak e-mental.

Tit a nic

Titánské lidstvo se pomalu snáší
do hlubin
Freudova svědomí.
Lehký zmatek pobíhajících
manažerů začíná znervózňovat.

Příroda zdá se nemá na to nervy.
Umělý vánoční stromek od básníka,
co ho suší ve sklepe, nikdo nechce.

Prý tomu chybí poezie.
Namísto úkolů,
co vše je třeba ustlat, umýt,
uklidit, vyprat, nakoupit, vyžehlit,
zahrabat, zakopat,
píšeme básně seznamů, grafů, tabulek
a tváříme se jakože nic,
že nic se neděje při snaze myslet,
myslet do hloubky
až ke kosmické závratí,
zatímco snášíme se
v simulaci bezvědomí.
R e t n é éé!!!

Ondřej Linhart

*performer, člen neformálního
spolku umělců Camelquerque,
organizátor tradičního
prvomájového čtení na Petříně
„U žabiček“ a průvodce pořadí
Poezie Mezi Řádky na pražském
Smíchově.*

OLGA WAWRACZ

sny o krajině

mlhavé zjevení neopřístup
na prahu možné záchrany
nám postavili dráhy
superšedá lady
zcela vysokorychlostní,
nutričně kompletní!
a to vše
pouze
za možnosti úniku

tři lůžková oddělení
vše pro pár roků svetrů
před nutným odchodem

na prahu záchrany
se vytrácejí ptáci

promlčené ztrátě se dnes říká
bytové parfémy

to
co nás vystěhovalo je veřejná zakázka
na jeden druhého
jakoby soutěž
bez možnosti výhry

to
co nás rozděluje
nedělá chyby
pod nánosem sádry
advertising potřeb v databázi pocitů

propůjčený azyl v ohrazené občině
vrháme stín
na hobbymarket

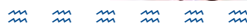

pátrání v trávě
představuju si to
jako ztrouchnivělé houby
jako když při dešti
utichne dítě

vracíš se
na stejné tekuté písky

kde ztěžklé dřevo pohlcuje dech

říkám ti počkej
ještě musíš vidět:
na ulici Svobody
v domovském městě
vyrostla socha
futuristického rázu
říkám ti
neplač
zatačíme
na tom stejném místě
ti stejní ptáci nad novými hrady
lidé stále žijí
jen už tu nebydlí

říkám ti jménem
protože odcházíš tak,
jak už z křivého okna
nepřijde světlo

malinké zatačky
ze země silnic vede nová cesta k moři
lekla jsem se stínu
který obešel můj směr

zatímco jsem seděla u strízlivění světla
odešlas třikrát mlčky za horizont vody

vrátíme se do města
až uvidíme krajinu

choulit svoje délky do průsvitných skel

město se sklání
z obchodu s bubble tea
se vysypaly tkáně
sníme
o gigantické multifunkční louce

dvě staré ženy
zatím procházejí zdí
a moje láska

zázemí tázat se
příspěvek nesloučený s identitou sporu
dávno už nevím
jak se posílají zprávy
musíš se nedívat na tajný druhý břeh

za zemí známého se meziprostor opřel
o to, co přikládáme k symbolice skály
v ústech mi zhořkne
nějaký materiál z lodě
donesu obličej a vyměním ho za směr
vyslovit žádost
tudíž nezanechat mír

vejdu se do obtloustlé třídy „jiné typy“
vejdu a pletou se mi jména vlastních děl
vejdu a odejdu
moře zůstává tiché
balíky sena se mnou domluvily plán

všechno se naskládalo
v dubnu do sněhové hroudy
do tvarů předem daných
kulovitých ran

až vzejde z větru
na co vyčkáváme v trávě
bude to: kapka smůly na displeji zář
zahleďneš marii utíkat od nás zleva
bude to jako něco co jsi předtím znal

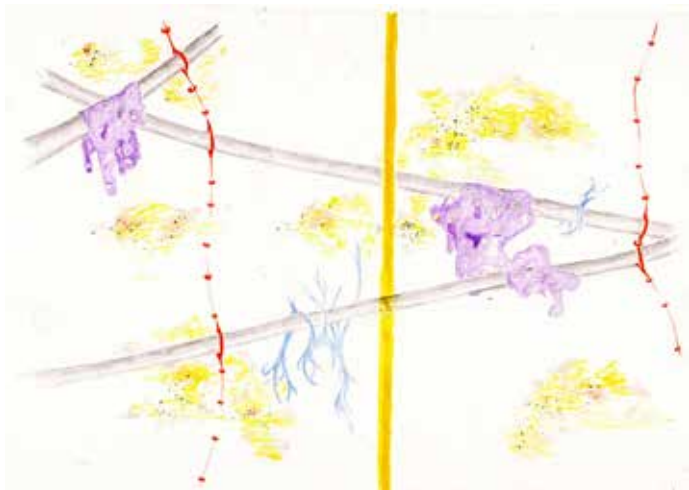
až přijde do údolí delegace z kraje
na nová pravidla si nestihneme přát
přistihneš marii: otvírá dveře krytu

začneš se přivazovat
k větším zdravých stromů
až přijde
samozřejmě přirozená chvíle
pusťme prvně
k srázu křehké tvory z lásky

marie vyškrábává plíce z rukou muže
bouřka se z města které obkroužila vrací
zahleďneš údolí jak skládá na most len

potřetí v roce vidíš rozkvétání švestek
zahleďneš marii mít strach a přece jen
uvidíš letadla

nevyškrábeš se ven

sundala si kůži a ukázala z okna
občas se mi zdá
že vidím ve tmě padat mosty
občas se tu projde její polonahá hra

otevírám oči v místě hořícího mrazu
stejně jako včera
tak i zítra
bude bál

sundám ze zdí zbytky utopených lidí
vzbudím se tu sama
v horké kleci mezi dnem

z okna vede do místnosti
výstraha (jen sen)

chystáme rituál nového obydlí
dřevo je pomalu hořlavé
objednáme želvy
vyložené dveře

tak moc jsme vrostli do opouštění
že jsme se vzdali příslušnosti k tělu
odteď
se jedná
jen o tanec vaty

vlhký vzduch v místnosti
mykóza zdí

do mastné krabice usnula kočka
na válů věcí
které jsme neunesli

při zavádění nouzových opatření museli improvizovat

pořezala jsem si žlučník pískovcovou lžicí
a tys mi řekl že to nevadí

máš teď v hlavě hrozně moc helia
zavřel ses v šuplíku abys to prokázal
už o tom nikdy
nebudeme mluvit

sleduju se z výšky svlékat pod postelí
zlomil sis sliznici (myslím že naschvál)

ve 232 km vzdáleném Tokiu
se začínají šířit výstražné zprávy
o možné kontaminaci

co jsme si slíbili
teď obchází náš nábytek
po zemi plné cibulí se vytrácejí hlasy

*a když si zvykneš na chuť vyhlávání z tváře
uslyšíš odcházet i tvary svého řádu*

navzájem
jsme si vložili pod jazyky své nože
osiřelý dům
podlaha z pískoviště
vylézají raci

co jsme si nechali
jsou otlačená stará slova
skořápky
v tvých dlaních

kliknutím zavřít okna do ulice

odeslat sentiment
se nezdařilo

Brno je v říjnu plné souborů
určité objekty na ploše překážejí
po cestě do školy vídám
jednu nebo čtyři
nepojmenované složky

někde nad společnou lištou
zjišťujeme problém
virového charakteru

nahráváš mne na sdílený disk

dochází k výměně
významných nul

až se představíme znovu
objeví dva průvodčí
interrail jet nové pihy
vůně jako před zpožděním
na parketách mech

nekončící akrylová kratochvíle
ani naposledmé se mi vlastní tahy nelíbí
kdybych se spokojila
kam bych šla dál?

poprvé v životě skládám tvé prádlo
byt není nový jen čistá známá těla
komínky do barev
dostihy, sázky
mizerné činnosti utvrzují místnost

přicházejí sem falešní revizoři
ale tys mě varoval

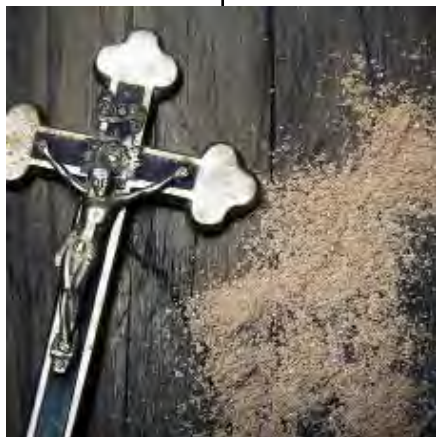
výtvarný doprovod Olga Wawracz

A close-up portrait of a young woman with long, wavy, light brown hair and bangs. She is looking directly at the camera with a neutral expression. Her hands are resting on her cheeks, framing her face. She is wearing a light purple or lavender long-sleeved top. The background is dark and out of focus.

*Olga Wawracz (*2004)*

je brněnská básnička a publicistka. V roce 2022 získala první místo v literární soutěži Ortenova Kutná Hora, její debutová sbírka vyjde na jaře v nakladatelství Větrné mlýny. Je členkou různých kolektivů bojujících za environmentální a lidskoprávní spravedlnost, věnuje se umění, zajímá ji architektura a veřejný prostor. Stará se o dvě kočky a mnoho rostlin.

KIRILL DIRJEVIČ VASILJEVSKIJ

teneo memoria

SLADKÉ PRSTÍKY

Ukazováčky a prostředníčky tvářemi cizích mravů a manýr.
Na prsteníčcích nosíme kruhy od svazujících láskyplností světských
střemhlavých jiností, jež puberta zavazuje a budoucnost odbíti nemá
Klopýtavá otročina dělá z rozkazu jařmo povelu pal!
Kam se, Alenko, kam se jen ženeš, vždyť svět ti patří dříve než ty jemu.

Chlapecká slůvka strachem ovládaná raději na povel odpoví, že dnes je srdce
unavené.

Leč ty sladké prstíčky od cukrové vaty, poji z těch slov a jejich skutkových
podstat to, kam patří a co jim právě náleží.

Než předejde svému princovi v lesklé zbroji,
králi svému ze zlata by odmítnouti dala.

Než v prvenství života pomyšlení svého čistot srdce pozbyde, budiž faleš
ukrytou za mírou sladkosti i tam, kde jejich pozůstatky uléhají.

Křikem neodpovíš Bohu svému, zbrojí umanutou.

Do večera, než noc pohltí vrcholky hor, ztělesní tvé ruce i tělo v nektar sladký
a tvé ruce v obětní mohyly, každému, kdoť okusiti chtěl to, co ty sama polykáš
nejraději.

Na tržišti za dne úsvitu
stál již nový špalíček
z jahod a cukrového svitu.

Okus kdo, můžeš,
vychutnej chvíle
šťavnatého zakoušení
rtů. Už nikdy nemuseti.
Náleží se vykládati si tě
ženou, když v každém
žaludku odpočívá tvá
nepochybnost. Jako ty
prstíky od vaty a chuti
zaslepení...

Василий Николаевич Бакшеев

JEZERNÍ PRINC

Výsosti, již čas nadešel, již slunce mění rok v období jarní.

Kdo jsem, mé milé páže, jsem přec jen bytostí podpozemskou?

Nač mé tváře skrývati mají království bez pomlk a slz neznalých,

kteří mí předkové vybudovali v roji těchto louží.

Labutě již odlétají, za chvíli zima nastane.

Dříve než v led promění se ve velkou střechu, pojmi, prosím.

Pojmite jednu z nich za svoji družku

- Nechvalně držíš, páže mé, nade mnou vladařské žezlo, necudně nutíš
mne v nevíře oči ukládati ke spánku, vždyť jest našim poselstvím jen ta
hlubina a němý výřikot.

Utopte, můj pane, své lkaní raději v kaluži potu, nežli by Vaše odpovědnost
nepřisoudila nám královnu. Jsme plankton, jsme tváří naší kletby a její tísně?

Boje toho krvavého nemohu již vésti, staré mé prvenství i ruka koruny
a ji vésti. Osudovou chybou a vysvobozením, staniž se vůle Vaše, když za
svůj úkol pojmete Sluneční paní. Na březích kapiček rosy již nekvete tráva
a na hladině leknínů řad. K přežití patří vyprahlost pomyslu, podhoubí touží
sebe nad ni přenést.

DEVÁTĚ ZAMŇOUKNUTÍ

Na cimbuří hradeb městských krouží devět koťátek.
Jedno z mourovatou kšticí, druhé z vlastnictví přeživšátek.
Třetí koulí se z okapu budovy.
Čtvrté neznalé deště na horách svatých.

Toulala se toulala, děťátka šelem.
Nemaje zoubků a nemaje skákavých stehů křičely děti po utopení.
Běhávaly za svými ocásky s touhou po uškubnutí.
Stoka i krysám lepší domovinou.

Kam jen utéci, jak pláchnout té zlostné křivdě?
Hoj, ty šesté zaváhání, zamňoukni jako poslední.
Až k tobě příběhnou, skokem přes potok, snad rozmyslí si svých řečí tok
Vždyť, tak jako my plavat neumí.

Jak by mohli ti zbědovaní lidé, mysliti, tak jako kočky v hlavě liché,
Páté pohlazení. Šesté vzali s sebou domů. Sedmé chovali láskyplně.
Osmé se nám směje, jak hamižně se pyšní v cizí hlavě.

...až deváté potok přeskočivši, zrale odmítlo žítí v zimovišti, kde jedine
šelmou v kožichu postavit mohlo se dětské nenávisti
A slibu o tom, kdo vládne skoku neovladatelného kupředu.

Закат в лесу. Купить работы автора – Бакиев Василий Николаевич

PANSTVÍ U PSÍ BOUDY

(z Komijštiny)

Nesmějte se na mě, bratři, s plnou mordou.
Nejsme bestijemi ani pozemskou stvůrou.
Neštěkej na nás, synu můj, kdo jsi více ty.
Čím přycha se před námi klaní, než obojkem úmyslu na šíji.
Jsme přáteli člověka a jeho vůle.
Pak kdo pro nás stvořil domov z prken a řetězu u krční obratle?

Komu však panujete více, než svým klanům a jaké síly jest toho slova?
Když věčně poslušni přepínaného slova povelu, v němž tak mdlá je veškerá
modla? Ach, můj milý, zle tě porodila matka tvá.
Život smyslnější oč kratší k naplnění, praví lidská slova, jež zastáváš.
Panství naše opust', neb již daleko došlo tvé tázání, který tmel přírody je
přirozenější než vrchol.

(Перевод Мартя Владимирович Штвртецкий)

KIRILL DIRJEVIČ VASILJEVSKIJ

(1983-2023)

Uralsko-komijský slovanský literární teoretik, překladatel a básník.

Narodil se ve Sverdlovsku rodičům-historikům Diru Svjatogorovičovi (1940-2021) a Agraženě Grigorijevně (*1966) Vasiljevským. Oba rodiče se věnovali ruské historii a literatuře. Po dokončeném studiu Všeobecného lékařství se přihlásil ke studiu Slovanských jazyků a literatury, které ukončil magisterským absolutoriem a dále pokračoval na doktorát v litevském Vilniusu. Literární tvorbě se věnoval od raného mládí, zejména tvorbě lyrické s pohádkovou tematikou. Přihlásil se jako zdravotnická pomoc ve válce na Ukrajině. Zemřel při obléhání Bachmutu.

HOMÉR

smrt

Brünn suicidia

Nechci už tu být
neb zle je na světě.
Každej se chlubí
jak rychle sejme tě.
Zabít či ubít –
fakt tu nechci být.

+

–

předevčirem
spadla klec
co povědět
nakonec

nehceme bejt
proroky
je to však dost
divoký

dřív to bylo
daleko
teď jsme z toho
naměkko

bejt už zticha
to je věc
ale to až
nakonec

Menhiry

Co mají povídat kamenné menhiry,
když náš svět zůstal už dočista bez víry.
Víra nám zmizela, zbyly jen přeludy,
snad skotský dudák zahraje na dudy.

Není co povídat, přátelé z pevniny,
menhir je z kamene, člověk jen ze hlíny.
A proto šlape bosýma nohama
v mazlavým blátíčku, copak bude s náma?

Co mají povídat menhiry z kamene,
kdysi uctívané, dneska bezejmenné.
Stojí tu tiše a nikoho nečekaj,
co je to tisíc let v životě člověka...

Dudák už dozpíval, dal si skotskou whisky
a pak se rozloučil, neb konec je blízký.
Bezcitně vraždíme pandy a tapíry,
do moře svrhne i kamenné menhiry...

Vzteklina

Odkvetly pampelišky,
zbylo jen chmýří.
A v lese vzteklé lišky
celou noc hýří.

Spletly si nebe s peklem,
kurevsky řadí.
A jelikož jsou vzteklé
syčej jak hadi.

Attila vedl Huny
až k Budapešti.
Přidaly se i kuny
a taktéž třeští.
Odkvetou všechny kytky,
bude den zvěře.
Ať už mi od záchytky
otevrou dveře...

Hrob

Kočky mi skáčou po hrobě,
trhají věnce, kytky.
Když píšu o své osobě
jsou to jen verše plytký.

Tam dole leží umrlec,
pomalu rozpadá se.
Konečně na něj spadla klec,
zcepeněl jak to prase.

Celej život měl kočky rád,
proto tam za ním chodí.
Vždyť žádný jinej kamarád
nešel ho doprovodit.

Věnce už dávno uvadly
a zvadly i ty kytky.
Hrob malinko je propadlý,
já měl vtip vždycky britký.

Však teďko ležím pod drnem,
musím si ještě počkat,
než v temných lesích za Brnem
objeví mě má kočka.

Homér z Řečkočic (art painting Dalimil Vlach)

Pepa Schizka

Dřevěná lžíce
a prázdná miska.
Řekne vám více
snad Pepa Schizka.

Lapiduch může
tě třeba zlískat.
My za nic nemůžem,
dí Pepa Schizka.

Podivný kroky
slyšet je zblízka.
V kleci pro cvoky
dlí Pepa Schizka.

Krysař na flétnu
všem bláznům píská.
Dneska se setnu
dí Pepa Schizka.

Černovice,
toť divná víska.
Nežije více
náš Pepa Schizka.

Stvůra

Nespad jsem já shůry,
to se ani nedá.
Stvořily mě stvůry,
napraví to věda.

Nenávist ke světu,
ač se mi svět kření.
Nosím v amuletu
zelený koření.

Ti normální lidi
jsou holt na mě krátkí.
Já je nenávidím,
neb mám odpor k práci.

Útěk

Před smrtí utíkám,
rychleji než chrt.
Jenže už není kam,
tak dostihla mne Smrt.

Před smrtí utíkám,
rychleji než kůň.
Jenže už není kam,
hrobeček nebo túň?

Ta potvora honí
nás po celým světě.
A furt je na koni.
Bacha, sic lapne tě!

Ta potvora je tu,
stejně tak jako my.
Nenávist k světu
a peklo na zemi.

Před smrtí neutek,
celou noc prohýřil.
Však měl už na to věk –
let čtyřicet čtyři.

Lidi děsí můry,
vrány, netopýři.
Hospodské stvůry
ve dne v noci hýří.

Dostanu já kůru
v Brně na Húskový.
Že zabili stvůru
nikdo se nedozví.

Pověra

Asi jsem šlápl na kanál,
slyším jen řehot klisen.
Nejlepší je to přes anál,
což podivná je mise.

Potom jsem potkal cikánku,
z ruky mi chtěla věštit.
Dostal jsem ránu do spánku,
samozřejmě že pěstí.

A pak jsem spadnul do stoky,
jako čuně smrdím.
vypiju všechny patoky,
to moji známi tvrdí.

Co je a co není pověra,
asi pomaleji chápu.
Vypadám jako desperát
a po kanálech šlapu.

Měl bych se zeptat mudrců,
říkaj, že se to sluší.
Jenže já prodal do frcu
i svoji zlotřilou duši.

Válka

Je velké parno,
uličkou kárnou
vojáci proběhli.
Vybít z nich duši,
snad cosi tuší,
řáděj jak posedlí.

Na zádech pruhu,
proč Josef druhý
na to nic neříká?
Je císař hodný,
já jen pohodný,
mě se to netýká.

Jsou velká parna,
naše kasárna
vítají Habsburka.
Stojím na stráží
a nepřekážím.
Zejtra jdem na Turka.

Je velké parno,
marno, vše marno,
před námi Cařihrad.
Tam Dardanely
a konvoj celý
v kostky začíná hrát.

Utáté fezy
a někde mezi
vojín ční na kůle.
Podivná válka,
taková dálka.
Hodnostářů zvůle.

Heretik

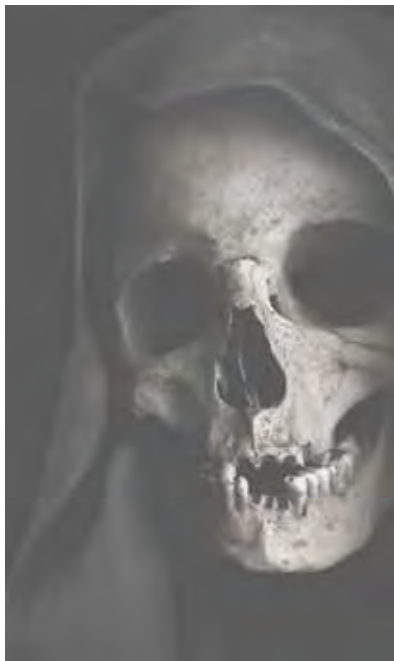
Nechtěl jsem být heretikem,
koně by mě táhli smykem.
Před zraky řádných občanů
jakej trest asi dostanu?

Pochyboval jsem o Bohu,
soud má o tom celou slohu.
Koně po městě mě vláčí,
říkám si, to už snad stačí.

Ba ne, pane heretiku,
ať po právu, či ze zvyku.
Na kopci hranice se staví,
upálí vás a popraví.

Nemějte mě za kacíře,
nebyl jsem pevný ve víře.
Na skřipci měl jsem moc řeči,
proč se mám teď svíjet v křečích?

Nechtěl jsem být heretikem.
Kdybych smíchal pivo s mlíkem
měli by mě za vola,
rozhodně bych neplápolal.

Osudová kočka

Nějak se mi nedaří
oslovit lidi básní.
Do knajpy choděj pejskaři,
já však kočičku vlastním.

Od mládí měl jsem kočky rád,
těch psů se trochu bojím.
Může to bejt můj kamarád,
jenže já neobstojím...

Kočí drápy na tváři –
možná, že se to stává.
Nějak se mi to nedaří
a štěkot neustává...

Kočka v klubičku stočená
je stále svou paní.
Psiska ubřečená
s kňučením hlavu sklání.

Občas se něco nezdaří,
však proč mít z toho kóma?
Co sis pro sebe utvořil
raději sněz doma.

Svratka

Proč řeka Svratka
najednou vyschla?
Nač se s tím párat,
vždyť já jsem stará –
rezavá piksla.

Ležím na břehu,
něco tu kikslo.
Nečekej něhu,
dej se do běhu,
ty stará pikslo.

Na břehu Svratky
bolej mě třísla.
V hubě mám zvratky
a v hlavě zmatky.
Proč Svratka vyschla?

Lapám po dechu
na břehu Svratky.
Nechci útěchu,
rybářskéj cechu.
Vrať vodu zpátky.

Už teče voda!
Protrhli hráze.
Však ta svoboda
v mozku mi hlodá.
Asi jsem blázen.

Z kola ven!

Je to tak trochu mimóza,
klouby mu žere artróza.
Světlem musí být otráven,
tak vyhoďme ho z kola ven!

Náš svět se s nikým nemazlí,
zvlášť když je to člověk zlý...
Ušetřme lid krvavých scén,
jen vyhoďme ho z kola ven!

Oči mu těkaj do nikam,
za vše si může jen on sám.
Nechce být nikým osloven,
tak vyhoďme ho z kola ven!

Jen na něj, bratře, popatři –
je to schíza jaksepatří.
Neví co je blud a co sen,
jen vyhoďme ho z kola ven!

Ten chlap nás ale předešel,
ví, že jeho čas nadešel.
Odešel prostě z kola ven,
krev cáká z podřezanejch vén...

*další Homérovy texty najdeš
(mj.) ve Dnu č. 1, 2, 5, 7, 12, 15, 18*

JIŘÍ KAČUR & LUBOŠ VLACH

orákulum mezi okulárem a okem

Píši asi měsíc po oněch událostech, které nadobro změnily můj život. Vzápětí po autodestrukci decryptoru, o němž jsem věděl, že je to nejlepší dešifrovací aparát kosočtverácky oblého vesmíru (přinejmenším mezi Merkurem a Plutem), do něhož jsem onoho osudového ledového lednového dne vložil onu neosobní zprávu od přítele, s nímž navazuji spojení holubí poštou Bábelova holubníku. Tušil jsem, že mi v oné zprávě zaslal vzkaz, jehož dosah ani jeho zašifrovanost jsem si stěží uvědomoval, jelikož byl řízen odlišnými kódy a podvědomými obsahy neprobádaného vědomí.

co píše šifra š š š... vůbec netušila
tak si vymyslela halabala
z tvých slov mý-ty nový mýdlový
s/věty
mezi okem a viděným
pro/zřela
TRALALA...

písmo písku v perlorodce
hlen hláskuje hezky
neunáhleně
zvesela
putuje bod perletí
TRALALA...

KDYBY se ty větvy nevětvily, linearita by z toho byla na větvi, ale nebyla by to větev ani žádná věda, nýbrž kočovní kmen bez kmenových buněk, tedy spíše pahýl hylé, látky „nyní“ klín... je hyn.

Bohužel můj aparát tvaru pěticipé hvězdy neměl cípy ani copů šest, nýbrž pouze pět. Nyní, obvázan od hlavy až k patě, hospitalizován v posttraumatickém oddělení nejlepší pražské nemocnice, zaslechnul jsem vábivě karmínový hlas zdravotní sestry Rafaely - „...máte návštěvu, pane doktore...“. Zaslechnul jsem šoupání židle, odkašlání a velmi zdvořilý mužský hlas, který mne pozdravil vlídnou vídeňskou němčinou... Vzhledem k mé zcela zafačované hlavě (vyjma nosních dutin a dutiny ústní), nedovolovala mi situace... sochat podobu devalvovaného bodu...

Ó, ty rafinovaný rošťáku. Domníval ses, že mne přelstíš a já se budu domnívat, že skutečný význam tvého poselství se skrývá někde mezi stránkami tvé básnické sbírky. Dnes jsem přišel na to, že tvoje rafinovanost nezná mezí a že klíčem je již její název... Podoby. Začínám tedy podobenstvím, ale nejprve mi vysvětlí, jaká je sounáležitost mezi okem a bodem.

Dotek dotýká se teď pozorovatele tím, co pozoruje. Soupodstatnost zornice s bodem je v tom, že se rozšiřuje tak rafinovaně nově, až pře z toho je celá pře/šlá... Podoby pod obraz císařovy nové éry mezery, v novém obyčejí ovázaného obličej. Císařova nová ko/ruina nové kosmické animace je pátou kolonou NOVÉ dimenze. Napadá mne ne-jed-na soupodoba odvahy a odvazu a tou je doba, nadávka nadání, danost, oddanost, zkrátka císařova NOVÁ odranost v obvazu. NOVÁ biologie má zato, že „subjektivita organismu je konstitučním fyzikálním prvkem“ a tudíž pozorovatel a pozorovaný bod nejsou oddělené entity. Císařovo nové odění děním je na světle denním. Mírou podstaty je souvislost. Souvislost všeho se vším je základní premisou. Základ a vesmírná podstata jedno jsou. Řecký pojem homoúsios (ὁμοούσιος < ὁμός = homos stejný, týž + οὐσία úsiá podstata; lat. consubstantialis, česky soupodstatný, tj. stejné podstaty (lat. con-iugo = spojit, sloučit).

Takže pokud jsem vše správně pochopil, nepochopení soupodoby vede k nesouvislosti, a proto to slovo tak vyniká nade všechno, jelikož nesouvislost se vymyká všeobecné souvislosti přinejmenším negativní příponou ne.

O podob/ách rozdílu semene a diploidní spory není sporu. V obou případech jde o výměšek. O čem však vypovídá ona autodestrukce nej/lepšího decryptoru?

Tuším, že musím najít ještě jedno slovo uvnitř s/pisku, aby se mi náležitě ozřejmila podoba souvislosti.

Podoba je obalem oblosti, kam až ucho geometrické abstrakce zalehne. Siby simulace KDYBY... (lat. si = tak, jestliže, KDYBY), viz situovanost. Situací oční sítnice je spojnice... Sebesimulace subjektu.

Ontologicky souvisí vše se vším. Nicméně projevený svět nemusí mít žádné spojení přinejmenším s jedním jiným světem. Celkový počet světů je nesčetný.

A nezměrný.

To se ale musí dokázat.

KDYBY se nutnost měla dokazovat, falzifikovala by se možností. Než by se početnice dopočítala nesčetnosti, zpráchnivěly by jí kosti. Důkaz je premisou bádání, ale argumenty mají různou „váhu“. Částečnost je celkem vzato četností, která se zvažuje, vyvažuje či nevypočitatelně znevažuje...

Možnost spočínutí není prozatím vyloučena. A také nemusí žádné jiné světy být. A dokonce nemusí existovat ani jeden, pokud existuje nespojitelnost. K tomu potřebuji decryptor. Máš nějaké známé na Tchajvanu? Potřebuji jeden speciální tranzistor a jednu elektronku. Bez nich ho nepostavím znovu.

Spočitatelnost je nevypočitatelná.

Copak to asi je... to absolutně jiné? Patrně nelogický terminus technicus. Absolutno je rovněž lexikální jednotka. A existence či jev?

Zjevení je záludně nelidová příšera šera... Šedá si zašla, začla si... zahrávat s ohněm, onéměla v popeli. Inu, příšerné je to, co je jiné, ale šero je vedlejší produkt svitu. Ať je otázka jakéhokoli charakteru, stejná je povaha jak otázky, tak odpovědi...

Začínám rozumět anglickým skeptikům... jsme uvězněni ve svých hlavách a skutečný svět je opět pouze výplodem tvé, mé, jeho, hlavy... ačkoli se do ní dostávají zprávy zvenčí, až to v ní duní. Každopádně ono subtilní „uvnitř“ je dalším rozměrem onoho vně.

Matrjošky?

Lze směle tvrdit, že náš svět má zcela jistě pět souřadnic...x1, x2, x3, t, S. S jako spirit či ruah, tedy duch. Dalším rozměrem může být B... Bůh. Tak to bychom již měli 6 rozměrů. Takže úvahy o šestirozměrných objektech jsou zcela oprávněné. Dále zde máme vztahy mezi účastníky

tohoto propleteného šesti-rozměrného prostoru. A šesti-rozměrný objekt zcela zřejmě odkazuje ke svému sedmi-rozměrnému soupodobníku či sourozenci...atd.

Kolik rozměrů má zázrak?

Není to snad ta úhlavní? ... právě ti předávám poslední zprávu, která vypadla z decryptoru, než se protestně upálil. Dosud drží vcelku, obvázan průsvitnou nano izo/lepou sarkofágu. Ty součástky jsem si pochopitelně musel opatřit sám na černém (či co to bylo za kryptobarvu) trhu.

Císařův nový vlastivědně vlasový obloukový stříh sluší všem tvarům masek. Věřu divným by bylo, KDYBY se optickému vláknu nezauzlovala cívka. Není divu, když zázrak prochází jevem... Každý ve všem a vše ve všem (jid. hakol bakol, hakel bakel) = č. páté přes deváté...

Tak jednoduché to nebude. Příklad lidské mysli je dostatečně názorným příkladem. Je snad vše continuum beze švů? Spojitým či nespojitým?

Hm, že by páté přes deváté bylo nejjednodušší, to by sotva koho napadlo... že však císařovy nové šaty jsou bezevšeho bezešvé, NOVÉ je nade vše.

KDYBY barva ne/mlčela tvarem
němá tvář by se jí zeptala
jaké zjevení teď mámí nohy
hubertus a/ž na paty?
císařova nová oba/lová technologie?
techtle Elle?
je němá Ema na míse nemístná?

Je jasné, že se shodneme na tom, že každý žijeme v jiném korzetu kosmu. Vnímám oponenturu vůči přílišné upjatosti k jednoznačnosti (tzn. ke kvantifikaci či procentům) jako nezbytnou k tvorbě metafor, musí se zkoumat: jakost, látková výměna, změnu podkladu, např. plst' hylé, protože tady přece nejde o císaře, ani o šaty, nýbrž o geometrickou podobu mámení.

Meleme či žvatláme páte přes deváté, což je zobecněním. A někdy se dostaneme až k devátému přes páte...

Oční zrno klade odpor... nemeleme-li se, jak pak ožije o/tvor? Je-li NAD neoddělitelné od POD, pak jde devět skrze pět co světem svět...

Každé slovo je past. HÁK. SÍŤ. Je snaha pře o přesnost pochybná?

Je pohybem...

MNOHOZNAČNOST JE KRÁSNÁ... ALE PŘESNOST TAKÉ,
AČKOLIV JE MNOHDY TAK NEPŘESNÁ.

Jednoznačnost je krásná neskutečně. Ani krása není prosta nepřesnosti.

**in/finitní fintivost inkubálie bula
vůně dechu ta/je
tají dech Eva Ema Sofie
celku dcera zcela
TRALALA...**

To již víme z nerovnovážné termodynamiky Ilji Prigogina. Svět se nedá přirovnat k přímce, ačkoliv dumky o přímosti mohou vést ke křivkám... a na-konec i ke křivdám Lobačevského geometrie. Mluvíme-li o přímkách či bifurkacích, bez přesnosti se vlastně neobejdeš.

Bez pře se přece není oč opřít.

Přesnost a nelinearita se nevylučují, ba naopak doplňují.

Magrittova dýmka křiví percepci přímky – ?

Anebo na ni výrazně upozorňuje. Takže pře souvisí se pří a ta zas s přímkou. To mi nikdo nevymluví. Bohužel má ona přímka jednu vadu na kráse, která přímo souvisí s její idealitou. Patrně vůbec neexistuje, to nám nicméně nebrání o ní snít.

Přesně, hřeb hry jsi právě uhodil celkem a on se vnořil.

**toto není skutečný sen
toto je vsutku šok
pravidlo nabourané vize
visí na lustru mustru
světlo kouzlí obrazy
stísněné tísní
tkaniny představy nyní**

A hra, ač volná, řídí se pravidly. Neomezená zdá se os-nova snů. Mysl si pyšně vymýšlí znevlnění. Kdopak to vše však píše?

Duše?

Duše? O čem to mluvíš, můj předrahý druhu? O spekulacích mudrlantů, či probůh, snad ne... přímo filosofů? Řekl bych, že je to spíš mořská vlna, než nějaká duše... Copak to je, ta duše?

Duše je subjekt, ekvivalent jedinečnosti, kterou je každý člověk, když se narodí a než ho semele koridor emergence, než ho znivelizuje politická doktrína doby a než ho převychová pedagogický systém kolektivismu státní stádnosti. Kladeš otázku, kdo to píše a je tedy nabíledni rovněž otázka, čím se wpisuje čitelnost? Copak to je, to moře? Snad ne spočitatelnost?

Zkrátka se tu pere indivi/dualita s totalitou o krácení či kácení a berou to zkratkou, je tedy záhodno se vážně zabývat ambivalencí jakožto gestem (Geistem) doby a její povahou.

A podívejme, podívejme. Duše jako výraz jedinečnosti a zároveň stádnosti?

Duše je pomnožná podstata božího jména. Stádnost, přesněji tuctovost, kde je dvanáct robotů do tuctu, je ztrátou duše, roboti se chovají přibližně stejně, kdežto člověk nikoli; viz koncepty bolševických totalit, kde je naopak nastolován požadavek jednotné kandidátky NF...

Kam mne to vedeš? Přece jsem nikde a každopádně se nedomnívám, že by duše mohla být výrazem stádnosti; to tedy v žádném případě... Stádo je

taky rádo jedno, tedy dvě, to naše a pak ty ostatní, ani nevím kolik jich je, jsou to číslice a taky sem tam nějaké písmenko, prvo/uka, slabikář, služební průkaz.

Duše jako otisk univerzálního řádu zaneřádněného a zředěného dění společenských pořádků, které mají s řádem univerzálním společný pouze slovní kořen řád.

Nicméně tzv. řád je PO/ŘÁD dosti obsedantní představa. Tu jsme spolu již probírali... posloupnost, pořadí atdp. Nejenže poručíme větru dešti, ale též hormonům a polétavému prachu na zápraží? Řád je také řízením, řazením, řícením či zlatým řezem. Nic/méně systematizovat je dobré stále. A od toho tu máme abecedu. Je to však nevděčné. Co je pořád, je věčně, na věčnosti je vše. Věčnost (i věcnost) je nelogická a ohnisko neklidu stále ožívá. On ten úklid souvisí s k/lidem...

Po pobytovce na věčném spánku tě sem vyplavila podivná vlna ve tvaru otazníku. Jsi duší otazníku? Znáš tě?

Probudil jsem se z mlh sladkého dřímotného, středně prudkého vánku. Vstal jsem z Prokrustova lože, pokuřujíc povzneseně v oblacích nezapálenou Magrittovu dýmku postscholastikům nad hlavou. Jmenuji se duše otazníku? Znáš se? Pospal jsem si na věčnosti, mne sem vyplavila divná vlna v podobě... otazníku?

Čí je ta ne/skutečná Magrittova křivka?

Asi anonymní vlny, tedy nikoli Magritta. Toto není dým, to je mořská pěna Venušina nového šatu.

Prozradím ti tedy něco o duši...

Pomoc! Dusím se...

Vůbec netuším, zdali umíš držet jazyk za zuby či zda sis je včas preventivně nevytlámal. Nastraž tedy svoji pozornost a slyš, co mám za fleky na duši... Tak jednoduché to není... víš ty vůbec co je to přímka?

Nepochybně pomlčka –

MARTA VESELÁ JIROUSOVÁ

kohouti budou zpívat

V prachu na podlaze
vyrývám do špíny
verše které nejsou
dostatečně vznešené

Leden

Měsíc
kdy odcházejí maminky

Bez varování
se rozplývají
kdesi v mlze

Zaplouvají
prosekanými dírami
pod led
a už se nám je nikdy
nepodaří zachytit

A my máme vztek
že už tu pro nás nejsou
Že poslední lanko
které nás ještě drželo
se pomalu trhá

***

Kdy se to stalo?
Ve skříni zůstaly viset
tvé sváteční šaty
Zrezivělé kolo čeká pět let
až nasedneš
V tvých gumácích
bydlí pavouci
Tvé oleandry
nedokážu přimět ke kvetení
Kdys zůstala vězet ve skříni
jako tvé šaty?
Kde je vše
čím jsi byla dřív?

Květy sen

Dneska se mi zdálo o mamince
držela jsem ji v náručí
byla křehká
skoro průsvitná
A pak mi spadla na zem
a celá se rozbila na kousky

***

Do bílých plání
se zahryzává zvuk
broušení nožů

To vlci opodál
ucítili vůni
mých obnažených kostí

***

Nepřicházejí ke mně slova
přitom jich tu okolo tolik létá
tolik krásných slov
dech nebo *obzor*
Žádné z nich však ke mně
Nepřichází

Staré ženy na hřbitově

Byl to ten den
kdy jsem si zaškrtila políčko
„plný energie“

A na hřbitově staré ženy
vlídné úsměvy
a roušky v kapsách

Probraly jsme mrazíky
zahradnictví i home office
Nechávají tě pozdravovat

A pak
Konvalinky na Velké Martě!
bílý zázrak po celém hrobě

„To ti posílá Velká Marta, mami.“
A tys vzpomínala
uvnitř své mysli
děravé jako řešeto

Víc nechci Pane
jen být starou ženou na hřbitově
mít v sobě pokoj a rozum starých žen

Šance nového dne

Zas je tu šance nového dne
lechta mě vzadu za krkem
prosvětluje listy ořešáku
a zahřívá mi tvář

Špačci se dohadují
na třešňovém lupu
a Anička trpělivě maluje
své retro hippie feministické kolo

Šance letního rána
Očekávání se tetelí ve vzduchu
Ber nebo nech ležet

Moji přátelé

Martině F.

Přátelím se s lůzry
se slabými kusy
s těmi kteří mají triko naopak
zakopávají
a mají na prsou drobký

Přátelím se s těmi
kteří si píší po rukou
vlasý si umývají rosou
a mají talent říct tu nehloupější větu
která se nabízí

Přátelím se s outsidersy
s koňmi
kteří se zastaví před překážkou

Listopadové obrazy

Nehybné srnky zírající z mlhy

Sen: terciáni ve vysoké věži

Já uprostřed zahrady
pláču nad sebou a svými růžemi
Maminky na rodičovském sdružení
žádají rozhrěšení
za to jak vychovaly svoje děti

***

Ta cesta už je na konci
nemá kam jít
přesto pořád pokračuje dál

***

Donesla jsem ti lupiny
aby ses rozpomněla
že růstávaly
na Dolní zahradě

Nevzpomněla sis na nic
a pak ses skácela
na cestě k posteli

Udržujeme maminky při životě
jak květiny ve váze
Měníme jim vodu
přestože víme
jak je to zbytečné
kroky

Naslouchala jsem ozvěně
svých kroků

Slyšela jsem sebe jako čtyřletou
jak tapám po plácku
ve vilové čtvrti

Pak jsem sledovala
své štíhlé kotníky
jak se ženou ze sboru
čtyřcítka na krku

Když ti večer převazuju bérčák, mami
taky vidím sebe
Na hubených nohou
vypálené těžkosti života

A slyším ozvěnu šouravých kroků
tolik už se blížících
k našemu Pánu

Sejdeme se v Nangijále

Sejdeme se v Nangijále
budeme bydlet
v domečku u Šeniglů
naučíš mě všechny recepty
které jsi zapomněla

budeme topit ve starých kamnech
kocouři se tam budou hřát
kohouti budou zpívat na dvoře
a ty nás budeš zase vnímat
budeš se smát
kouřit
a zaklánět hlavu
stejně půvabně
jako v mládí

Sejdeme se v Nangijále
a na rozvrzaná vrátka
přitlučeme cedulku
Matka a dcery Lví srdce

Motýlí křídlo

P. Petru Balátovi

Dostala jsem darem
motýlí křídlo

Tak krásný dárek
věru nikdy
jsem nedostala

Křídélko babočky kopřivové
z kostela blahoslavené Juliány
kde na varhanách
něžně si na něj sedal prach

Juliáno oslavená
oroduj za nás
oroduj za nás

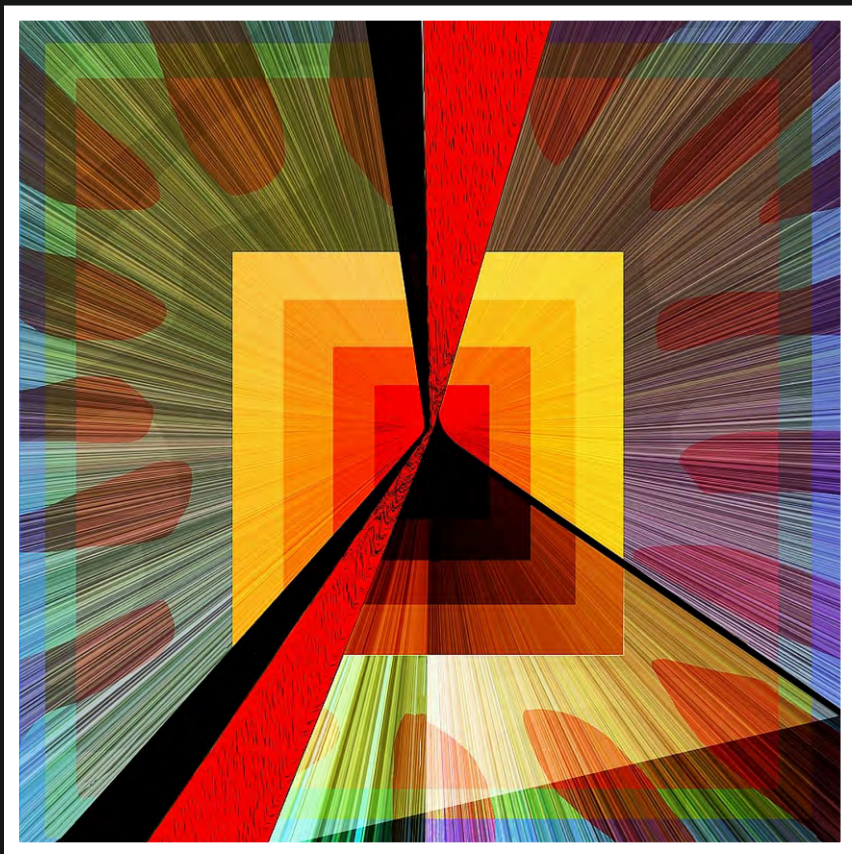
výtvarný doprovod Marta Veselá Jirousová

Marta Veselá Jirousová

se narodila v roce 1981 Julianě a Martinu Jirousovým. Vystudovala český jazyk a výtvarnou výchovu na Pedagogické fakultě UP v Olomouci a v současnosti působí jako učitelka na Gymnázium Otokara Březiny v Telči. Ve Staré Říši na Vysočině, kde žije s manželem a čtyřmi dětmi, buduje a zvelebují přírodní zahradu. Skamarádkou Monikou Semotánovou založila květinové uskupení Divokkvítí, ve kterém se věnují vázání kytic ze zahradního, lučního a divokého květí. V šestiletých odstupech vydala tři básnické sbírky: Procházka s andělem (Dauphin, 2007), Děti deště (Torst, 2013) a Zahrada (Host, 2019). Pro děti napsala a ilustrovala knihu Pět domů (Meander, 2016). Tento rok chystá v Odeonu básnickou sbírku Kohouti budou zpívat. Samostatně ilustrovala knihu Magor dětem (Torst, 2009) a Ptala se Františky Marta (Meander, 2022).

PAVEL BEZDĚČKA
ztracen v časoprostoru

Pavel Bezděčka

narozen v Praze v červenci 1952

pracoval v mnoha profesích, například jako asistent ve veterinární nemocnici, geolog v uranovém dole, zootechnik v zemědělském nákupu, školkař a lesní technik na polesí, vedoucí výcvikového střediska dřevorubců, asistent ve šlechtitelském výzkumáku, asistent v lesnickém výzkumáku, šéf výroby krmiv, referent okresního úřadu, zoolog ve státní ochraně přírody, kurátor zoologických sbírek a entomolog v muzeu. Za zmínku snad stojí i řada pracovních dohod se třemi univerzitami, kde také se uplatnil jako dělník, zahradník, uklízečka a noční hlídač; člen několika vědeckých společností a několika redakčních rad.

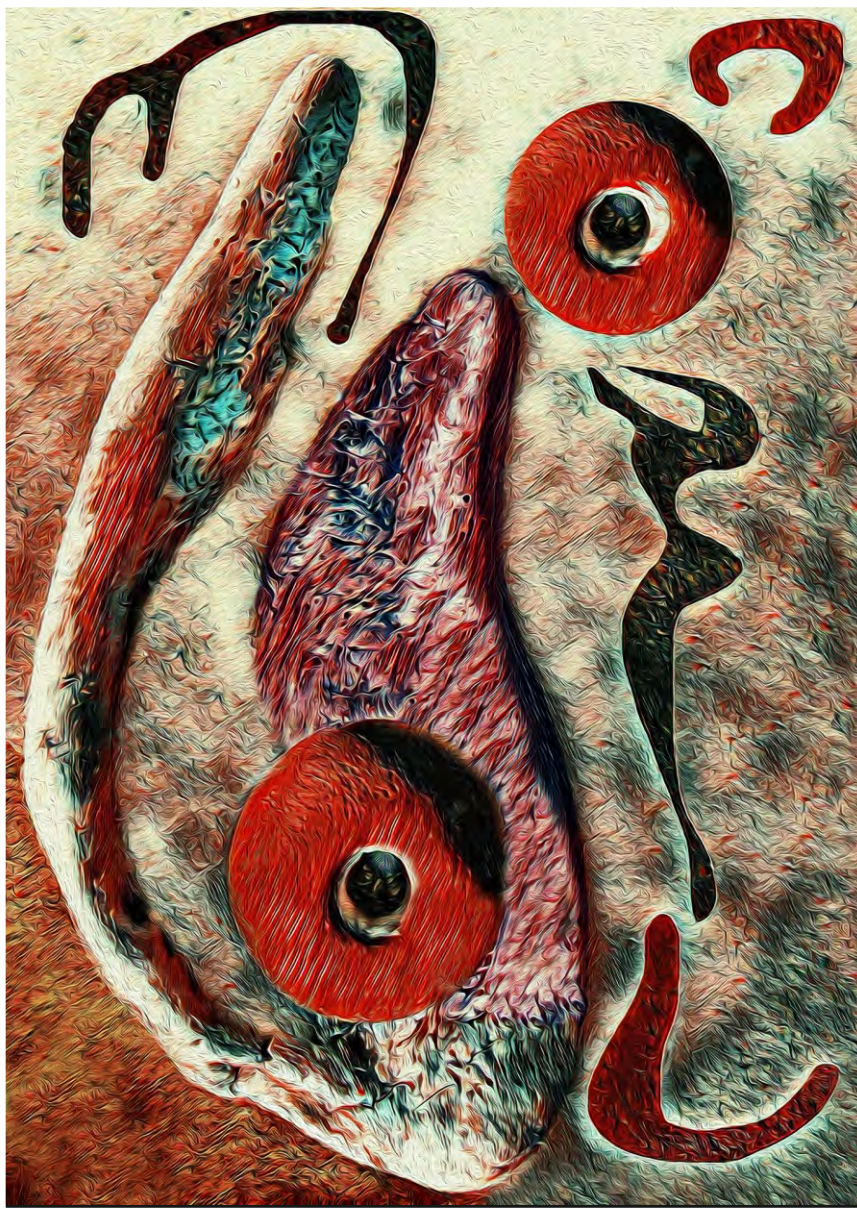
K jeho základním zájmům patří zoologie bezobratlých, cestování, fotografování, kresba, malování (zejména computer painting), psaní pro děti i dospělé, a zejména postupná sebelikvidace mnoha rafinovanými způsoby.

Nesmyslná smyslnost

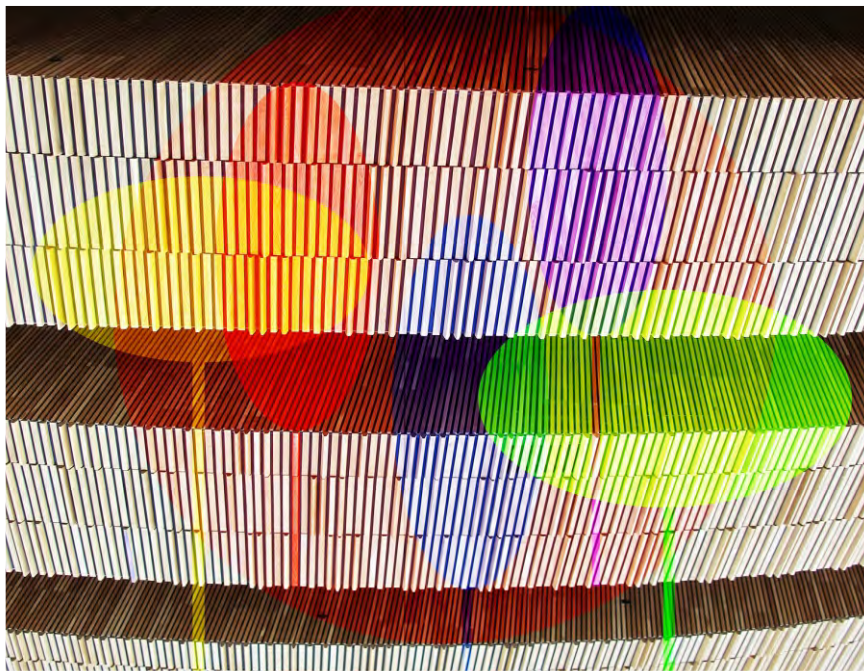

Odhalené skutečnosti

Kalamita

Stromořadí

Synchronizovaná polymerizace absurdna

Kometa

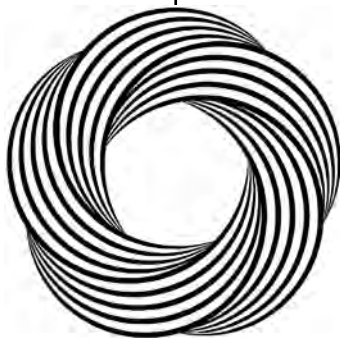
Neklidná atmosféra

Výčitka tichá

PAVEL BEZDĚČKA

čekání

MODEL

Mohla bys být klidně někým jiným.
Mohla bys být prostě kýmkoli,
já bych chtěl stejně jen tebe

Mohla bys být třeba Tolkienem.
Steinbeckem nebo i Robinsonem Jeffersem
a nevážil bych si tě víc

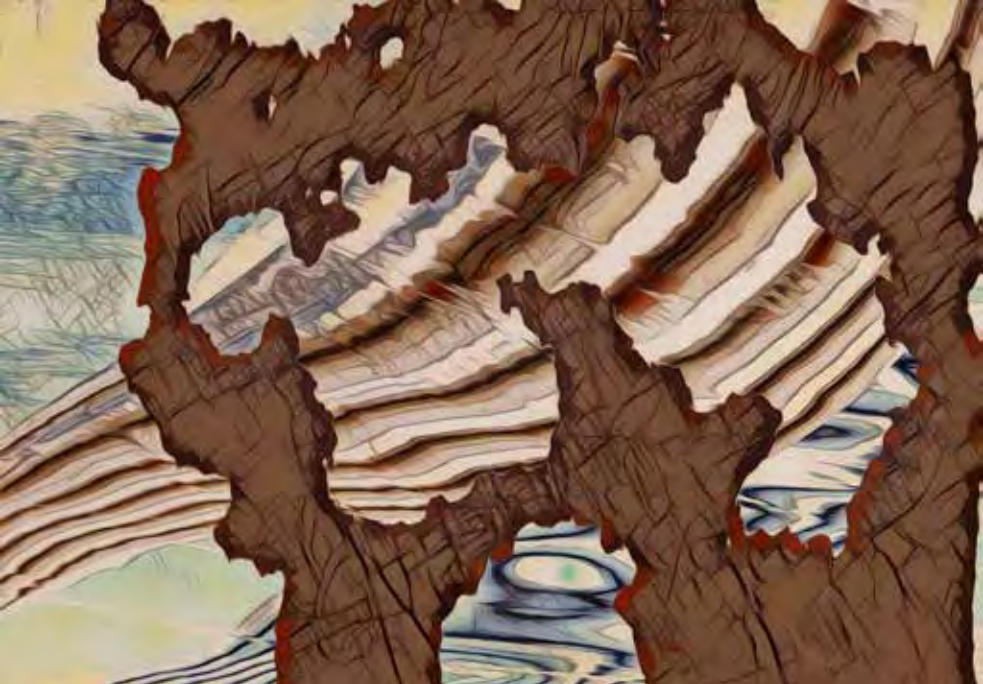
Mohla bys být větší eso než Rockefeller a Gates dohromady.
A přesto by tě mé srdce finančního packala
nemilovalo víc, než dnes

Teď se podrž! Dokonce bys
mohla točit daleko horší filmy než Pier Paolo Pasolini
a přesto bych dal přednost tvé režii

Protože Steinbeck, Jeffers ani Pasolini by,
na rozdíl od tebe,
nemohli stát modelem vynálezci křivítka

Když ležíš znavena vedle mne, přijde mi docela líto,
že křivítko už někdo vynalezl
(mohli jsme být v balíku)

Vůně dále / L'odeur de lointains

Barva květů, které dal vrah na hrud' oběti,
stejně jako moč doktora, spícího na gauči
a za oknem kvete hejno stehlíků obecných,
to vše, má divná, to vše mi připomíná vůni Nigérie

Vzpomínám na řadu devíti černých mlýnů
a sud studeného sýra měl chuť asfaltu
(což třeba notářsky ověřit a stvrdit archivářem, jak mi sdělil onen
záhadný dr. X).

Ten horký večer v Soulu,
když M(istr) Jagger zpíval o její vášni
a vzpomínal, kolik kapes potřebovala na svá velká prsa

Byly to zlaté časy v Kolumbii s hvězdářem,
když vysvětloval Mendělejevovu tabulku prvků
podle hvězd na nebi
(víte, že Neptun má větší protonové číslo než zinek?)

POVLEČENÍ

Koupil jsem nové povlečení
na naši postel
a teď jsem v sedmém nebi

Na černém prostěradle,
nahá a zlatá,
jsi jako oslepující šperk
na sametové podložce klenotníka

JAK VONIŠ

Před chvílí jsem jen tak ležel,
vzpomínal na tvou vůni
a myslel jsem na to,
zda bych tě podle vůně rozpoznal,
třeba ve tmě,
anebo v metru, kdyby tu jezdilo

Jsem si jist, lásko má jediná,
určitě bych to dokázal,
vždyť ty mi voníš,
jediná na světě voníš mi po jahodách
do ruda vyzrálých,
anebo po jehličí?

A také po sektu a suché trávě,
co ji máš vpletenou do vlasů,
sám jsem ji zaplétal,
když jsme se posledně milovali
vysoko v kopcích,
anebo za městem?

Nechápu proč, ale z tvých vlasů cítím
i temperové barvy
a také inkoust, brazilské kávé, parfém
Charlie
i kokosovou voňku z auta
už vyprchalou,
anebo vanilku?

Ze všech pórů tvé kůže cítím i hřích
našeho častého milování,
naš pot a dech, vláhu našich klínů
a kupodivu také mokrá asfalt,
co na něj svítí sluníčko,
anebo měsíc v úplňku?

PYRAMIDA V PALENQUE

víš
měl jsem
už několikrát
takový divný sen
vlastně vždycky když ode mne
odejdeš zdá se mi ten samý pitomý sen

nad
Mexickou
náhorní plošinou
zapadá slunko a krvavá zář
zalévá náměstí obětních pyramid
v Palenque které už bohové dávno opustili

jdu
až nahoru
po strmých stupních
největší pyramidy s kamennou
obětní kudlou v jedné a miskou na srdce
v druhé ruce a potím se hrůzou abych to nezkazil

ale
fakt jsem ještě
nikdy nikoho neobětoval
tak se modlím abych tu kudlu
udržel a byl dost silný na proražení
žeber své oběti a našel v té rudé kaši srdce

pak
se konečně
rozhlížím úplně nahoře
ale u obětního stolu stojím sám
jen s miskou a kudlou tu hledím dolů
tak se svlékám a sám lehám na rudý obětní stůl

vím
bylo to blbé
no prostě smůla že
mi to horké srdce vyklouzlo
z kluzkých prstů a keclo rovnou na
ty krvavé schody a skákalo po nich dolů

vím
že mi nikdy
neodpustíš tu pitomost
proto to chci napravit a lezu dolů
na velké náměstí a skřípu po kamenných
stupních pahýly žeber trčících z mého hrudníku

aby
jsem tě tam
našel jak právě žvýkáš
poslední zbytky mého potlučeného
srdíčka a z toho mne chytá hotový orgasmus
protože se mi ta debilní oběť vlastně podařila miláčku

ČEKÁNÍ

Statistiky uvádějí, že civilizovaný člověk promarní třetinu života čekáním.
Čeká na jídlo, na kino, na vlak či autobus,
prostě na cokoli.

Já čekání z duše nenáviděl, asi jsem nebyl dosti civilizovaný.
Všude jsem chodil až na poslední chvíli. I později.
Rozhodně celou třetinu svého jsoucna jsem nečekal.

Dokud jsem ji nepoznal. Dokud jsem se do ní nezamiloval.
Dnes je všechno jinak.
Dnes to s tím čekáním rychle doháním.

Čekám na ni celé dny a noci.
Čekám na její oči, dlaně, ústa. Na naše milování.
Já vám teď radostně pročekám skoro tři třetiny času.

Je vlastně úžasná!
Je boží!
Díky ní budu brzy civilizovaný.

Básně poloautomatické / Poèmes semi-automatiques

Děkovný dopis / Lettre de remerciement

Díky *Spolku pro divné pohyby*,
se, snaživý učeň, rozhodl seřadit deset kilohertzů
do jediné řady.
To pohněvalo šéfkuchaře s hustým vousem,
který během jízdy (s jistou prostitutkou) za šéfem *Krajské Únorové Stanice*
usedl na strukturu.
Trpaslíci odvedle plakali sólo na dvoře firmy AEG a zírali
na přistání vrtulníku, pod jehož vedením ta kniha tak zhubla, až vyrážela dech,
jak byla krásná.
O něco později *Servisní Zahradní Firma* zajistila družinu žebráků,
celkem jedenáct kusů, což bylo zbytečné,
protože staré a chlípné skautky obsadily všechny peróny
(i ty s plakáty divokého sexu)...

Jak jednoduché / Comme c'est simple

Knírač ze *Sekurity* už dlouho sledoval, jak ČTK čtvrtí knihy.
Cestující z minibusu, kteří mívají k informacím jen sedm minut,
se dívali a litovali chlapce, neboť používá *Nitedol*,
což rozčílilo Miss ČR z roku 1995. Nečekala to.
Protože ani Mig 27 nedoletí do Děčína, jak by se zdálo, tak rychle.
To už bude Čerstvý Boží Hugo dávno na devět kusů.
Jen, aby architektura takzvaného Set *WC* na videu obstála,
protože pan Hajzler, jehož destruktivní buňky se projevují nejvíce na schůzkách,
odmítl jednat s *Klubem Hráčů* a zůstal sedět,
ač sedmého února, ve své Škodovce.
Ale v jiné verzi se říká,
že muž z vyšších sfér vzkázal, že se dědí dle dohody v den,
kdy mistr Schaler má nejsilnější švih-servis
a nic není jistější než důchod...

ilustrace P. Bezděčka

LUBOŠ VLACH

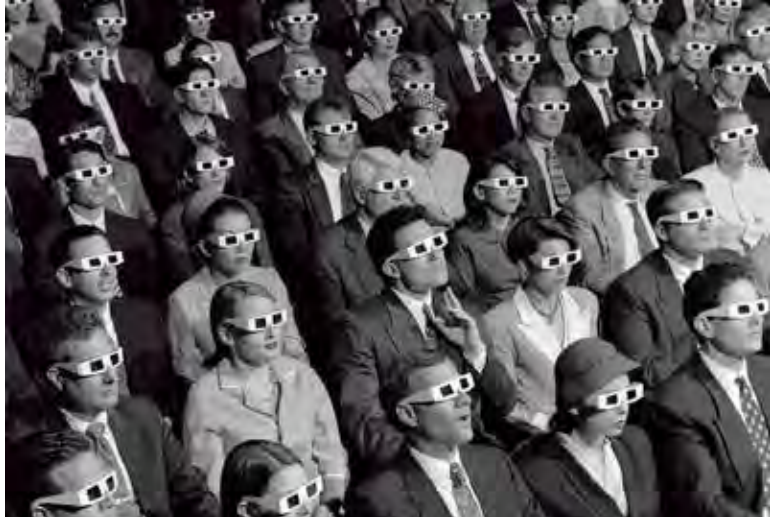
akce pro vypreparované jeviště

TREPANACE HLEDIŠTĚ

„Nešťastná su, ale špatná nebudu, rozumíš mně?“ (V. Mrštík, Maryša)

spolu s tou/hou toho bez sebe
první na ráně
su nach
su na hraně
su nositel nosu
su vůně znevolněné touhy
jak je den dlouhý
su zvykem vzlyku
zvolací znamení
stojí si na vedení
vy/křičeného otazníku
su vsun
pohybem su stůj co stůj
su řečí řečiště
su hříčkou os a údů
vodní tříšť rozvodněné polyfonie

su nová éra po/větrí
pověra
su ochozem ochoty
och... uchozený su
sešlý
sedím na sesli
křáplej su
na suchu
ovšem kdoví jestli
nejsu zase někde jinde
su kolozubý trojhran
su nepoznán
su zub času
sukovicí su
setrvačností serván su
su hlediskem jeviště

AKCE PREPARACE

chceme své růžové brýle
     a chceme je hned
 chceme své skleněné věže
     a chceme je hned
 chceme zpět své hned
     hned!
     hned!
     hned!

na růžích ustláno
 a hodinky s vodotryskem
 posvícení každý den
 a dveře z korálů
 své hned chceme hned
     hned!
     hned!
     hned!

ještě pořád
 je-li ti to málo málo
 ale já tu ne-
     jsem
 naivní „su“
     v ní
 a ego letí ven

leč vysvětlí ztrátu soudnosti
 tomu kdo ji ztratil
 aniž by se ztrácel

aby se nalézal

kdo je soudný nesoudí
 kdo soudí sám se odsuzuje
 kdo však padne
 ten kamenem úrazu bude
 někdo to však dělat musí

jed – nám (i příštím)
 počítám s nevypočitatelností
 čerpám z nevycerpateľnosti
 i když se přepočítám
 i když jsem vyčerpán či odpočítán
 jed/nám i nehybností
 a je-li to nutné
 čekám až zahřmí

to za čím spěcháš
 přijde VŽDY
     – když
             zbavíš se spěchu
 až PAK
     to („ZA“)
 čím spěcháš
 až PAK

při/spěchá ...

SU ZRAKEM NÁZNAKU

su tonoucí intonace noci
su blízkost stále vzdálená
su plamínek vzpomínek
su pře přemrštěná
su bezhlasá ozvěna
su bezčasé počasí
su hliněný květináč
a v/něm hlína
su pr/ach a pyl
su alliumfil
špruší su
pro ni tou vůní pronikám
suku/lentem su
su žebřík do nikam
pošlapán šepotem su
su sou/stem sou/stavy
stavbou soustavnosti
stavem stěhovavého štěstí
su ocelovou pěstí
su fíkový list fikce
o/pravdu oba/va
meze nemístně pře/místěné
su teploměrem emočního chladu
su pře/syceností hladu
su pole/kanou tkání
su krkem polykajícím si hlavu
leze mi to krkem
dám na to krk
mám toho až po krk
su analogií forem forte
beru to fofrem
su!
slyšíš?

DĚJIŠTĚ OPROŠTĚNÉHO HLEDIŠTĚ

*„Zvykli jsme si číst všechny ty příběhy,
jako bychom byli jejich diváky odjinud
a zatím jsme v každém okamžiku jejich
herci.” (Annick de Souzenelle)*

su stroficky nemístný
na cestě do příště
nevidím to tragicky
okem opozice su
v poklusu
mám padla
uplavala mi pádla
nejsu vazal zavazadla
ironií osudu su
výsměchem mně
soutokem sebe sama
o sobě osobně
su tomata v kómatu
a zítra budu archaický navždycky
jednou pro vždycky
semaforem metafor su
su středem střetu
su substitut
substancí tance su
mimo trasu
sám sebe suspenduji
pluji
krotce otevírám krovky
polykám kilometry
su krutě krotký
vrkú vrkú
su osa osířelá

cirkulací láce su
 sunu se
 vy/sme/kám se kamkoli
 su lesní pěšina
 všemi směry
 su sůl artu děry dění
 su support velkého třesku
 tahám z oka třísku
 z nutnosti či ze sportu
 sporý su spor vespolečný
 sním o tom co se nesmí
 tolik toho ani ne-sním
 su novými vraty vratkosti
 su vstup vysazený z pantů
 mám kliku
 su lev na rovníku
 řvu a vřvu
 su svatozář noci
 nemohu si pomoci
 su syžetem synergie

sérum sémantiky su
 silicí letící
 syntézou splynutí
 su temeno temna
 jemnost tajemná
 su kosmický strom
 a bolí mne šíška zítřka
 otevřu
 oči očividnosti
 su despotií deskriptivy
 sabbato sanctu su
 su klikatý tón saxofonu
 netrefím domů
 su křehkost nakráplého vejce
 nedotčen su
 nedočen
 předu jak kotě
 ku/předu!
 Qýchodu
 nešťastná nebudu

TEO TALK jak na chmury

Na chmury mi svého času pomáhala taková neobvyklá metoda, těžko doporučitelná oficiální vědou ... snad proto, že byla příliš jednoduchá a elegantní a taky, že se takto z mé temnoty nemohla žádná farmaceutická pakáž přiživovat neřkuli emancipovat. Věda jen nerada přijímá jednoduché a elegantní věci, obzvláště ta dnešní ne, musí to být patřičně komplikované, laicky nedostupné, aby to mělo ty správné grády pro prestiž a kde je prestiž, tam jsou i peníze a sláva ... i když v čiré podstatě pilíře a klenby vědy na mostu poznání byly zhotoveny z přímočaré spontánní logiky – pozorovatelské intuice, zkrátka jejím hlavním stavebním prvkem je vnuknutí, osvětlený klíčový vjem zakódovaného stavu věci, odehrávajících se na velkolepé scéně zvané příroda. Ale to je jedno, srát na to, kdo chce, ať v tom jede a kdo ne, ať věří ve vlastní intuici a nechodí zbytečně utrácet háky do lékáren. Já osobně, téměř odjakživa, věřím ve vnuknutí ... snad jen v dětství to nebylo v mých rukou.

Věřím ve vnuknutí, tudíž jsem tehdy do sebe primárně nesypal po kilech antidepressiva či si šel na doporučení odborníka odpočinout do oplocených zahrad s pavilony a pofiderní stravou od přisprostlých kuchařek, nýbrž, na základě instinktivního vnuknutí, které se mi poté mnohokrát osvědčilo (čistokrevný empirismus), jsem zatáhl za záchrannou brzdu, která však měla zcela opačnou funkci než tak, jak ji známe z našeho normálního světa, ona ten rozjetý vlak šilence paradoxně nezastavovala, ale přesně právě naopak uvedla do pohybu, ozdravného pohybu, tudíž šlo spíše o záchrannou akceleraci. Upřesním.

Chmury, vnuknutí, jízdenka. Tak to tenkrát bylo. Vím, že se někdo nenarodil pod šťastnou hvězdou a je buď příliš slabý anebo skutečně mimo, mimo doktrínu celospolečenské iluze, musí z kola ven. Většina, ovšem, má dobrovolně a snad i s radostí příboj vnuknutí zahrazený vlnolamem, narychlo upláceným z toxického materiálu crčícím z řitě civilizace. Já ne, já věřím ve vnuknutí odjakživa, a proto, když na mě přišly chmury, ty potvory jedny šibalské, zasáhl moji vykolejenou mysl příboj, houf záchranných vln, metafyzická nachová

energie posléze zformovaná do činu. Chmury, vnuknutí, jízdenka. Jízdenka na vlak.

Ano, je to tak. Namísto barbiturátů obyčejná jízdenka na vlak. Když se chmury zjevily poprvé, šel jsem tehdy oklikou kolem řeky kvapně domů, abych nepotkal nikoho známého a už vůbec ne jednu ženskou, která si ze mě udělala směšnou hračku, nebyl jsem na ně ani za mák připravený. Jakoby k vám do intimní zóny přilétlo někde od severovýchodu hejno příliš hlasitých, příliš drzých, příliš dotěrných vran a úplně člověku roztříštilo uklidňující výhled z obývacího pokoje do zahrady. Už to nebyl konejšivý výhled, nýbrž do výhodné pozice zakopaná vize nejistoty a úzkosti, možná že krutá realita, možná jen choroba hlavy ... důvod k zamýšlení.

Řeka plyne domů, já ji věrně kopíruju, po proudu taky domů a v tom mě cosi zastavilo. Užrl jsem svět jinak, naprosto v jiných konturách, vše náhle působilo nechutně marným dojmem a jen tak mimochodem ta ženská, co si ze mě udělala šaška, s tím neměla pranic společného, výtah vztahu u mě zásadně končil v přízemí, do suterénu neměl přístup, tam vedlo pouze úzké točité schodiště pro jednu osobu, mě. Tekl (onen chmurný pramen) odněkud zpoza hlavy, vyvěral někde na rozmezí zadní části lebky a konstelačními okolnostmi protrženým předivem časoprostoru, taková jedovatá studánka v ošklivém trnitém křoví, čert ví, kde potmě vlastně hledat ten zdroj. Buď jak buď stojím ve zcela všedním odpoledni naprosto o(c) hromen, řekou už se neline vznešená hudba života, pouze a jen tklivá balada, píseň tísň, stromy lemující tok se proměnily v jakési špatně rostlé ochmýřené pařáty vzývající lhostejné nebe, ať už to namáhavě útrpné bytí do prdele skončí a město hned vedle ... město působilo jako smrtonosný lidožroutský klaun, co člověka v klidu, bez tepelné úpravy, sežere s mlaskáním za živa.

Stojím tam a čumím do sebe jako na kasárenskou zeď. Huš, huš potvory! Sešel jsem k řece opláchnout si obličej, dát se nějak do smysluplné kupy, abych ještě alespoň přičetný doklopýtal domů a tam do sebe v rychlém sledu hodil čtyři, pět piv a defraudované vědomí tak pokořil fermentovanou chmelovinou. Jenže pouhá představa osamoceního staromládeneckého obydlí (dva roky po skonu matky) a jedné za druhou v pošklebujícím se tichu otvíraných dvanáctek mi nahnala huší kůži, jakou jsem v životě neměl, dokonce ani při vítání občánků ne. Chmury to měly kvalitně ošéfované, jejich invaze byla zjevně dopředu takticky velmi dobře promyšlená a to do všech detailů. Dýchej zhluboka a vyčkej, nikam nespěcháš, vyšetluj anténu, nepanikař, šeptal mi záložní zdroj identity. Za pár chvil, ale klidně to mohla být i hodina či dvě, co já vím, dorazil příboj. Sunul mě před sebou jako usouzeného vděčného trosečníka na pobřeží vlakového nádraží. Bez odporu a oddaně, tak jak si žádal instinkt, mé kroky zamířily k výdejné jízdenek. „Lístek na nejbližší vlak, konečná stanice, prosím“ požádal nejistým tónem hlas.

Tenkrát se, tuším, jednalo o střediskovou obec, v kraji známou svou vypjatou bigotností, nevěry, nenávist, nenasytost tam každou neděli farář vymetl ze slušné navštěvovaného chrámu nahoru do nebes a jelo se dál ... tak tam jsem toho pozdního odpoledne a navazujícího večera, kdy mou sebedůvěru hrubě nevybíravým způsobem odpanil falus existencialismu, nachodil něco přes patnáct kilometrů, po sadech, mezích, pastvinách okolo a i mezi předimenzovanými domy dobou vyplašeného stáda, než se ty cáklé vrány konečně rozhodly zamířit

zase na jinou zahradu, do jiného mozku, do rozpoležení někoho jiného. Potom ne dobře natočené osiřelé pívko v nádražním bufetu a zpět.

Od těch dob jsem tuto metodu absolvoval nescetněkrát a víceméně pokaždě úspěšně. Jinak bych tu, tady v tom světě, asi ani nejspíš nebyl ... otázkou ovšem zůstává, jestli tu je proč být, ale pud má takové niterné existenciální otázky na háku a chce tu mermomocí za každou cenu oxidovat, i kdyby na chleba nebylo, dělá všechno proto, aby tady byl, aby se tady zakořenil a nesl pochodeň života třeba až do ... do absolutní imaginace jednotlivce ... zkrátka je nutné se zamyslet nad tím, zdali to není právě pud, který vězí za vším tím, čemu říkáme radost ze života. Koneckonců i radovánky mohou být jen zakamuflované vrány (které mi ovšem v žádném případě normálně nevadí, ba naopak považuji je za následovánímhodné tvory, symbolicky vzato jsou však čímsi nejvýstižnější, pokud jde o chmurno). Shrnuto, podtrženo.

Avšak poslední takový léčebný proces, říkáme mu třeba vlakový střik či vlakošok, jak kdo chce, měl v sobě zakomponovanou docela zajímavou mezihru, mikro příběh, který občas může a taky nemusí okysličit stojaté vody fádních životů ploužících se odevzdaně směrem k důchodovému věku tam, kde adjektivum perspektivní nekompromisně odhaluje směšnost lidského pachtění v celé jeho podstatě. Pachtění, pachtění, pachtění, kdy už konečně někdo řekne: a dost!? Zařve po větru na plné kule: to všechno je upachtěné absurdní! A to ne proto, že bychom se měli vyhnout úsilí, ale proto, že se jedná prachspoustou bezúčelnou kokotinu, kterou má na svědomí jakýsi nekontrolovatelný chtíč, zvrhlý apel civilizace. Dnešní lidstvo je extrémně pudově choré a nám, co to vidíme a disponujeme ještě jakousi imunitou, tato skutečnost brání v rozletu, sublimaci, chcete-li ... je to jako svěrák, buď se v něm nakonec necháš s pokorou vůlí opracovat k veřejnému užitku, anebo tě čeká pekelná bolest a pak už ti zbývá jenom zen či doživotní utrpení.

Ta poslední dekompresní jízda byla uskutečněna zhruba, v druhé půlce května, do jednoho okresního města v dosti úrodném kraji. Tak úrodném, že tam lidé postupem času docela zhloupili a kulturně se přebytkem jaksi zaplevelili (jenže není dnes všude otupující přebytek?). Kdysi dávno, ještě za doby kmenů či spíše velekménů, se tam nalézala jedna z hlavních scén paleolitického a posléze i neolitického festivalu ... ano, byl to festival, málokomu bylo víc jak třicet, stáří šlo tenkrát do kopru a kopulovalo se, kde to šlo, tvořilo, zpívalo a tančilo, občas někdo dostal fatálně přes držku. Tak tam jsem dojel, ale až o x tisíc let později, kdy není o co stát, úklidové čety a kocovina, maloměstská provinční nuda.

Mohlo být tak pět odpoledne, když vystoupilo mé obligátně splasklé sebevědomí na nevelkém nádraží s nevelkou budovou. Na fasádě přibývní cestující vítaly pitoreskní folklórní motivy, žel víno, ani bílé, ani červené, z kohoutku na hajzlech neteklo. Všechno je jen alegorie, nic není zadarmo a to je hlavní imperativní narace, jakou je třeba dnes aplikovat při výchově dítěte. Zapomeň na ráj, ty smrade jeden, makej a kupuj, kup si práci!

Vystoupím, povytáhnu kalhoty, zajdu si obligátně koupit tabák a papírky (jinak vlastně vůbec nekouřím, ale při těchto výletech není jaksí vyhnutí), pak skočím na ten hajzl, kde neteče víno, ale smradlavá voda, drobák hajzlbábě a už jsem na nádražní ulici u přechodu pro chodce. Abych nezapomněl, chmury

jdou pořád se mnou, ty se nikam netrhly ... přirovnal bych je k nedobrovolně padnoucemu skafandru, kdyby nebyl, seděl bych teď doma, netrmácel se ospalou provinčností a bylo by mi mnohem, mnohem líp. Jak jednou dostaneš skafandr, už jsi na věky kosmonaut a máš po ftákách.

Upřímně řečeno, nikdy nevím, když si to tak přišmáruju do všelijakých okresních prdelí světa, co tam mám vlastně dělat. Jasně, vyčerpávající chůze to jistě, ale posledně jsem si říkal, že bych mohl z toho krokového koloritu třeba i vystoupit a možná že ... možná že by mě to mohlo posunout i dál směrem k lepším zítřkům, co nejdál od horších včerejšků. Zde návod: vždy, vždy už od nepaměti, mne ovládala jedna neškodná slabost, jistá anatomická libůstka, někde na pomezí vyzrálého estetismu a zcela nevinné bezdotykové erotiky. Jednalo se o zálibu v lýtkách, ve všech jejich výmluvných (pa)tvarech, v jejich košaticí se úponové řeči, v jejich nedostižné vypovídající hodnotě o povaze daného člověka, kterého nesou prostorem. Že může takové lýtko či lýtka v akci říci mnoho o charakteru vlastníka, jsem přesvědčen, respektive na základě praktických zkušeností mnohokrát časem zcela utvrzen. Zkusím to probourat přes lýtka.

Pomalu mne nesourodý tok chodců unášel k centrálnímu náměstí, k vábícím výlohám a nespočtu různých služeb s pokrmy a nápoji, vše lokalizováno v převážně barokních honosných domech. Nikdo mě tu jistě neznal, proto jsem se mohl v poklidu chovat mírně podivínsky, třeba, jako předtím mnohokrát jinde, civět na tabule s nemovitostmi předlouhé chvíle ... kdyby mě někdo pozoroval, například odnaproti přes ulici nějaká znuřená prodávačka z butiků s nepříliš atraktivním, z módy výslým oděvním zbožím, určitě by si o mně pomyslela, že se nudím, neumím číst anebo zkrátka a dobře, že jde jen o dalšího z mnoha mimoňů. Jenže to bylo právě ono, měl jsem to z vysoka na háku, jedním z důležitých aspektů této terapie byla ona neznámost, cizost, téměř nicota, s jakou bylo lze se pohybovat mezi tolika osudy, aniž by se vás jakkoli dotýkali. Byl jsem neidentifikovatelný, neviditelný, něco jako duch ... a chmury a duch se jaksi vylučují, éter nic netrápí, nemá zájem se nějak cítit a hodnotit, jak se cítí. Je to právě definující interaktivita, co člověka neustále nutí být přikován ke svému příběhu, co ho paralyzuje vystoupit z normativní struktury vyžadující po něm danou roli, determinující jeho identity. Ano, ale to právě dělá život životem, ty blázne jeden, řekl by někdo ... většina, možná všichni ... mě to arci neuspokojuje být jen jakýmsi hologramem zaháčkovaným v úsudku svých bližních i nebližních, ne!

Jako vždy tedy inkognito stojím u tabule s domy, domky, ruinami, chatkami, stavebními pozemky a halami na prodej, představuji si, jak tam či onde žiju, sám, sám se psem, s rodinou nebo třemi ženami, srovnávám donekonečna ceny s mým regionem, které jsou víceméně stejně přemrštěné jako u nás, všichni by jenom pořád nejradši mrdali cifry na svých kontech, stojím a čekám na ten osvobozující okamžik, kdy ta zpropadená duše pod katarzní plachtou anonymní okresní centrály konečně zalapá po dechu, zhluboka nasaje zápach neidentifikovatelnosti a mohutným výdechem jako orkán odežene bandu černých opeřenců z mé zahrady hezky pryč, zpátky do polí, avšak ono nic, marnost, bez účinku, snad proto, že byl květen, navíc pátek,

a tak lidé kmitající kolem byli svou rozjařeností příliš mentálně švitořivě dotěrní, rušili koncentraci, a taky proto, že každou chvíli kdosi přišel a čuměl se mnou na prodávající se majetek, který se jednoho dne stejně rozpadne, pohnije, projde tlamou času a tím mi neumožnil dosáhnout kýženého efektu znovunabytí stabilní mysli. U třetí nabídky imobilit umístěné v podloubí vedle přespříliš moderní cukrárny, kdy, jak říkám, pořád někdo prudil se svým hledáním nehledáním, planým očumováním (copak může mít běžný chodec, jdoucí nejspíš z práce či nákupu, zálusk si jen tak, pro nic za nic, koupit barák?), jsem nabyt paranoidního dojmu, že ty čumily někdo schválně posílá, nějaký tajný správce města, šedá spirituální eminence, ať mě vyštvou nemilosrdně ven, ať si sbalím svoje chmury a táhnu hezky zpátky zase tam, odkud jsem ráčil přijet. Tajný správce města, jakýsi transcendentální investor do těch pár ubohých kramářských ulic, včetně náměstí a sídlišť halabala rozhozených kol dokola, snad taky i vymaštěných obchodních center, co já vím, mě tu nechce, ruším zdejší rovnováhu, lezu mu bez povolení drze do svrchovaného působistě, je silnější než já, má celou armádu poskoků, co jsou schopni být u tabulí s nemovitostmi třeba až do soudného dne, jen aby mě vyšťvali ven z jeho panství ... ach, nebyl jsem na tom moc dobře.

Spásná myšlenka. Neboli mozkem zpracované vnuknutí. Jak se tak snažím meditovat nad nějakým kutilem splácanou chatkou za jeden a půl mega (sic!) uprostřed vinic, bez elektriky, bez vody, ale zato s romantickým výhledem do krajiny, udeřilo mě do percepce lýtko. Tedy přesněji jeho dalekosáhlý, ač čistě subjektivní, přesah, vyzývavá naléhavá imprese, pro mě víceméně mnohem důležitější než díla z odosobněných přelidněných galerií už dávno mrtvých umělců, přestože geniálních. Vidím to tak: jestli jsi nebyl přímo u toho, nejlépe rovnou v mistrově ateliéru, ať už jako model nebo jako přio opilý kumpán, tak jsi přišel za pět minut dvanáct, kouzlo zmizelo, žár vychladl, víno zoctovatělo, paleta s barvami seschla, jakož i sperma na prostěradle, zůstala jen komodita obletovaná snobskými blbci a zoufalými epigony bez talentu. Doba, kdy výtvarné umění mělo skutečný, signifikantní význam, půvab hlubokého spirituálního prožitku, dávno minula, řekl bych, že naposledy se tak dělo v zapadlých spletitých chodbách jižních jeskyní za svitu lojového plamínku ještě před civilizačním běsněním, co nedokáže nic jiného, než i impozantní podivuhodné dílo barbarsky ponížít na investiční dekor. Tedy zpět ... lýtko jako spásná myšlenka. Drcl jsem prudce do nastrčeného idiota, pohůnka místního velekněze, co stál u tabule vedle mě, udržujícího tu směšně nenápadnou blokádu, ať mě pustí, ať nezavazí, když jde o hodně ... vyříd' kápo, že jsem tady ještě neskončil, kámo! Musím najít lýtka, vibrovalo to ve mně, musím najít lýtka, jež mě povedou.

Ale jak se ukázalo, nalézt lýtka skutečně vysoké estetické kvality, ty s následovánímhodným přesahem, bylo zde, doslova obtěžkaném plnými masitými dolními končetinami, evidentně nemožné. Lidé se v takto úrodném kraji měli zkrátka odjakživa dobře, netrpěli hladu a geneticky se tak oplácali blahobytem. A čas běžel. Poslední vlak, abych chytl i spoj domů, měl jet za chvíli a přisouat se bez úspěchu domů s bandičkou rozverných, výletem roz dováděných chmur nepřipadalo v úvahu, choromyslnost by tak nabyla gigantických, jen stěží únosných rozměrů, hrozila by mašle. Sedím lehce apaticky uprostřed náměstí, fontána cinká, zmrzliny se lížou, v korunách pečlivě zastřížených stromů ptáci dovádí a i přes

kvanta korzujících odhalených nohou v dosahu mého zraku nic, zhola nic, co by stálo za řeč, co by bylo hodno následování ... jen samí hroši, nosorožci a sloni, obecně tlustokožci.

Dobře, nezbyvá než se zvednout a jít alespoň pošimrat souřadnice náhody, hodit naposled udici do vod štěstěny, finální hokuspokus, ocitám se u výlohy knihkupectví. Och, kolik bezbranných dřevin muselo padnout na takový brak! Zdálo se, když pominu vskutku tu nejnižší sortu, vhodnou leda tak na očistu ústí konečníku po ..., že v beletristickém kursu jsou především plačky nad žalostným osudem v podání neukotvených spisovatelek a autobiografické bezvýznamné črty spisovatelů vydávající se, díky zdánlivě neotřelé formě, za progresivní díla ... jakoby dnešní literáti a literátky trpěli nedostatkem vlastní fantazie, invence, imaginace ... zamořením ducha ... jakoby museli, cokoliv napsat, aby měli na nájem a luxusní kávu ... píše si pro sebe deníky, to by mělo pro příště bohaté stačit! Ale každý se musí nějak živit, je třeba to brát s humorem, shovívavým nadhledem. Ovšem i mně docela blízký klasik tam byl, zastrčený jako zapomenutá poznámka kdesi v levém dolním rohu, nová edice, koupil bych, avšak už jsem měl doma. V tomto momentu, v tomto hloubání nad všeobecným úpadkem kdysi převratné role románu, mě v odrazu skla výlohy zasáhlo zjevení. Posvátná lýtka šlapající do pedálů se mi pomalu vzdalovala ze zorného pole stejně nenávratně, jako nám (nebo někomu, něčemu jinému) jednoho dne z dohledu zmizí ostatní galaxie a poté i hvězdy a ta samota, ta samota nás pasuje do iluzorního středu zminiaturizovaného universa. Vesmír se rozpíná a já mám neodbytný pocit, že to bytostně zasahuje i mne, v mé podstatě, žádné světlo na konci tunelu, kdež, nýbrž definitivní rozervání se ...

Rychle! Rozběhl jsem se střemhlav za lýtky mladé ženy na bicyklu, co na tom, že lidé otáčeli svoje lebeční koule za mým zvukným sprintem ulicí, lidé pořád jenom za něčím otáčí hlavy, nic jiného vlastně ani neumí ... ta holka našťestí nejela příliš rychle, nikam nespěchala, avšak i přesto mi docházel dech ... Jednat! Popadl jsem první couhající sklo z odpadkového koše, co mi přišlo pod ruku a mrštil jím o nejbližší výlohu. Třesk! A už se to sypalo .... Její pozornost byla ulovena, zastavila a stočila řídítka zpátky k místu incidentu. Když se to tak vezme kolem a kolem, naturelem jsem dravec. Hbitý, bystrý, impulsivní, rychle jednající ... samozřejmě, má to i své stinné stránky ... se šelmou se nekoexistuje snadno, drápy, tesáky, řev a tak podobně, ale na druhou stranu přežije se. Díky této evoluční dispozici mě nikdo neviděl in flagranti, důsledek se však již rozvil do plné parády, hysterické prodavačky lamentovaly na ulici rukama jako bouří pomatené lopatky větrných mlýnů a spolu s nikdy neabsentujícími zvědavci hledali pachatele ... mé rozšířené zornice ukryté nedaleko ve vjezdu do dvora, za zručně zrenovovaným portálem z pozdní renesance, skrze mřížku pozorovaly lačně jen jeden zájem ... ta lýtka.

Byla až despoticky dokonalá. Bez odmluv hodna následování. Sice kompozičně k tomu baculatému překynutému baroku všude okolo nesesedla, ale tak to mám rád, kontrastní anomálie mohou spasit svět. Nejraději bych se za nimi doplazel a olízal, opanoval, pojmul jazykem jako svou kořist, zahrabal je na horší časy do náruče hlíny pod prastarým stromem, šest kroků od kmenu směr severovýchod, ale tak nemocnou hlavu jsem ještě našťestí neměl.

Chiméra, chiméra nesmí vkročit předními dveřmi do reality, jinak je konec ... nejhorší zdá se však skutečnost, že tomu je přesně naopak. Rychle jsem si ubalil cigaretu, zapálil a přemýšlel, jak ten svalový skvost, jasně dominující celé fádni ulici, pozastavit či lépe řečeno polapit do sítě svého individuálního časoprostoru. Seznámit se? Takové bezobsažné klišé! Další upoutání pozornosti skrze nějaký více třeskutý, ještě o něco závažnější incident, by mi asi již neprošlo sítím bdělosti místního obyvatelstva ... V tom jsem si všiml jejího kola opřeného o pouliční strom. Jednat! Vše proběhlo v neskutečné rychlosti, pro šelmu však zcela obvyklé. Multifunkční nožík (bez něj nevycházím z bytu) zajel do pneumatiky jako po másle, sykot unikajícího vzduchu v tom vypjatém hartusení slov zcela zapadl. To bychom měli a navíc ... navíc byla ta lýtka jen neuvěřitelných pár kroků ode mne. Zatažil jsem dech, můj pohled obeplnul svými chapadly tu gotickou vertikální nedosažitelnost jako hladové plameny ohně nic netušící kontemplující katedrálu vnořenou do hloubek mysticismu, obeplnul a už nepustil. Chmury dostávaly těžkou sodu, ze zálohy překvapené zkroucené syčely, byly z vědomí doslova vypalovány jako nežádoucí exotický hnís, vypalovány počítkem sálajícím z oněch božských nohou. Kdyby byl přítomen hodnověrný šaman, musel by tu mohutnou ejakulaci obsedantní páry, ten temný natlakovaný gejzír, svým vnitřním zrakem dozajista spatřit.

Dívka nejspíš usoudila, že je všemu zajímavému konec a rozhodla se odjet. Po pár šlápnutích zjistila, že její kolo postihl defekt. Sesedla a šla vedle bicyklu dál rozměňující se ulicí někam k domovu nebo za láskou, kam jinam? Bezděčně jsem ji následoval, chtěje se opít jejími lýtky až do vše odpuzující němoty. Kráčela lehkým radostným krokem, chrlicím světlo mládí do všech temných savých skulin okolo (a že jich je!), pranic si nedělajíc z nenadále změny mobility. V tu chvíli mi i bylo krásné na světě, ta fyziognomická iluminace dávala světu povznesený dosud neobjevený smysl. Zároveň jsem moc dobře věděl, že se tohoto zářícího květu nesmím ani za nic dotknout, pohasl by, uvadl. Můj krok pozvolna přecházel do nehybnosti a její galaxie s přenádhernými rameny lýtek se mi začala vzdalovat, všechno se od sebe nezadržitelně vzdaluje, vesmír se rozpíná ... i já sám od sebe samého, zdá se.

Sotva mi myslí přestávala rezonovat tato sladkobolná myšlenka, uchopily mne zezadu nevybíravě maskulinní ruce v černém oděvu, pořádkové paže městských strážníků a se služební rutinou tlačily mou fyzickou přítomnost do modře blikajícího vozu. Chybička se vloudila. Úplně jsem zapomněl na kamerový systém, nástrahy modernity, pokroku ... šelmy, obzvláště ty ohrožené, to nemají dnes lehké, vymírají. Ovšem chmury, chmury ty zůstanou až do skonání věků ... jsou neviditelné, nepolapitelné, mutují, jdou neohrožené s dobou stejně jako viry. Pro tentokrát se však v tom nikdy nekončícím zápase překlopilo vítězství na mou stranu a to s rozhodující zásluhou, nezištnou pomocí nejtajemnějšího fenoménu v dějinách lidského mozku: vnuknutí ... vnuknutí mi zase dalo jednou spásné echo – jak na chmury. Dík.

VLADANA FUCHS

než naše pře skončí stejně nebude na výběr

Stavíme plot

Ne mezi náma dvěma

Tam by ani ten z betonových tvárnic občas nestačil

Možná ten ze skládaných kamenů prorostlý netřeskem by svedl tvé blesky
aby mě nezasáhly

Stavíme jej však jako ochranu před zlými duchy

Stavíme ho mezi naším úsměvem a jejich arogancí

mezi chtíčem a naší touhou tvořit

Ale i když je vysoký tak akorát k jejich egu

necháváme mezi plotovkami

dost velké mezery

aby tu pořád byla naděje

že kousky našeho světla zasáhnou stíny

Aby byla naděje

že se jednou přestanou bát a my uvidíme jejich úlevu

Nebo aspoň

aby kapky deště mohly mezi nimi dovádět

Vladana Fuchs
- To když mě honí běsi

Plachetnice není tak romantické místo
jak si asi myslíte
Moře plné výkalů
zachycujících se mezi zoubky ryb
Spálená záda
Kluzké něco
Jsi podavačka fendrů

K večeru připlouvá loď k maríně
Začalo foukat
Korpus vln se vzdouvá
Napětí posádky leze póry
Jen neuklouzni
Není to tak romantické
jak si asi myslíte

Slintající olezlá lana se chytají
a zase házejí
Rychle podáváš šest fendrů a kouli
aby divé vlny neobtiskly loď
na kamennou zeď
Z vedlejší jachty
vytřeštěné oči německé posádky

Fendr se smrští na pár centimetrů
Pět tun se navalilo na beton
obtěžkaný nápisem
SMRT KAPITALIZMU
Hlavní je
aby se lano nezamotalo do šroubu
Pozdě

Tenká lávka přistane na molo
Pevná zem
co se stejně houpe doteď
Podavačka fendrů si oddychne
a jde nakoupit potraviny a hodně pít
Před obchodem tlupa dětí lelkuje
Do očí jim svítí jen slunce

Piva pro posádku
která hubne svá přebytná kila
těla se už barvou podobají moři
Spálená kůže nepřestává lkát

Šrámy v duši se léčí
na těle přibývají
Další večer už kotví na bóji
Zlatavé moře pohladí napjatá těla
Na chvíli se i hlava zapomene
Na tuto chvíli
může být plachetnice romantické místo

Podavačka fendrů
plave k vraku obrovské lodi
Dotýká se řasou prorostlé, zrezivělé přídě
která už patří škeblím a korálům
Ryby vykukují z oken kajut
Poflakují se líně mezi tunami železa

Podavačka fendrů
v tichu hlubiny
ve svém tichu
Hladí živou mrtvou
plodící i pohlcující vodu
než se stane její součástí

Pak uklouzne a rozsekne si malíček
Plachetnice není vůbec
romantické místo

Přišel ten čas
kdy slyšíš o prvních mrtvých spolužácích
Hádáme se
zda je důležitější kamarádství
nebo umění
Než naše pře skončí
stejně nebude na výběr

Neustálým snažením
doženeš i mraky k slzám
smíchu
Mnoho jsi začal
máloco dokončil

Vždycky však záleží
i na druhé straně věci
Jsi už jen nervózní chlap
nebo umění?

Vladana Fuchs - Jesenická krajina, voskovka a tuš na kartonu, 2021

Beru klíče
zápisník
Vezmu své prosezené tělo
a jdu z práce domů
V temných mracích
duha se ztrácí
Modlitba cestou splétá prsty

Vyprávím ti často své sny
Ty nesníš
Pro tebe je Tato realita
jediná
Žijeme v odlišných světech
Přesto skoro na dotyk sobě
Svým snům

Cesta k novému domovu
zbarvena stíny
Jizvy v tvé tváři
zlatem vykládané
Ty taky
stínů zbavila

Tak jako oči ti září
zmizela v plamenech stodola souseda
Snad pálí kus života
Z komínu černý kouř
smrduté Přítomnosti

Cesta k novému domovu
zbarvena stíny
Přijed' k nám na chvíli
tak za tisíc let
posedět...

Sekl ses
Tolik krve v papuči
jsem ještě neviděla
Bytem voní čerstvá rez
Fena z druhé ruky
má v zornicích celý vesmír
když líže kůži kolem rány
V ní jsme se alespoň nesecli

Uhlazená pole hází úsměvy nebi
Je ráno a je jaro
Ten ranní smrad z úst
prohnojených lánů...
Jíní ještě pořád škodolibě štípe
chuchvalce trávy
těsně než se probudí slunko

V autobuse utrápené děti
před školou hmatají lhostejnost
Vyvrelé krtčí hrůbky
Jsou kotevními body

Potom rosa smývá utrpení
Ale to já
už tam zase nejsem

Půl stupeň dělí peklo od ráje
Dýcháš tiše
Ráno po sobě nechá zase krvavý flek
Sníh neústupně taje
Zaplivané chodníky
plné nedopalků, psích hoven
šterku nesplněných přání
potí bídu roku

Krev
když se ředí vodou
stává se močí
co teče z očí

Podzimu se to škodolibě líbí
jak se před ním snažíme schovat
Ještě víc spěchajíc do práce
sušit promočené boty
promočené duše
Doma pak u krbu
pálíme staré palety
staré životy
Chceme se v dešti slz
cítit suše

Namořená prkna hoří
šimravým pachem
Dýmu plná ústa
V domě už začíná bydlet chlad
Vichr odnáší dobré zprávy
zase o kus dál
Musí se zavírat
a nežrat psy kvůli hladu
když mohou hrát
To není popis ukrajinské vesnice
To jen uprostřed zhasl troud
I sebe studím

Ženo
Ženo!
Růže
Kosti
Tělo
Tvoje tělo
Ženo
Změno
Bojuj
Jinak
Wieszak

Už pár týdnů nepíšu
Stloukám svůj buben
Poezie se šíří pohybem
Někdy křídel
někdy hnátů
Napínám kůži
jak nejvíc to jde
To co bylo důležité
teď nicotné je
Hřeby se viklají

Tající zbytky pozdně únorového sněhu
odhalily na kraji pole
hlavu divočáka
Z dálky vypadala
jako odhozená černá bunda
co se válí v křoviskách parků
Trofej jara spala a poslouchala
můj stažený dech
Štětinaté ucho trčelo vzhůru
Přímá vyhrůžka všeslyšícího
Šla jsem do polí
poslouchat hvízd větru
Z hlíny vanul jarní puch
a tam na kraji pole
krkavec zabořil zoban
do masa pod zbytkem štětinačovy šije
Poodletěl vyrušen tlukotem mého srdce
Klid kňourový tváře
dokazoval existenci Všeho
Chladnokrevnost vyčkávajícího ptáka
topící se v pohledu na nekonečnost
dlouhých řas prasete
klovala i můj zátylek
Jeden z nás je u této hostiny navíc
a Bůh to kupodivu není

Vladana Fuchs

- Byla jsem v lese, kombinovaná technika na plátně, 50 x 70 cm, 2021

Jde o olizování prstů na nohou
 ležení hodiny na koberci a koukání do stropu
 Jde o poslouchání mlaskající feny
 drtící mezi tesáky
 ruku na usmířenou
 Brblání květin
 Jde o důležitost nedodělané práce
 která není důležitá
 Taky jde o tvé záchvaty
 normálnosti
 A divadélko zbytku prosince
 Ale zvláště jde o olizování prstů na nohou
 Ležení hodiny na koberci
 Dotek mokré srsti
 Dotek mokré srsti

Říkám jí
 Ovečko
 Holčičko
 Je tak sladká
 když usíná
 než začne ze sna výt
 že vzbudí hrůzou
 i noční můry

Vladana Fuchs - Duch lesostepí

Korunou stromu proudí láva
tráva si nabarvila vlasy na růžovo
Silu za domem naběhl šarlat
do betonových tváří
Ráno gravitace tahá vše dolů
I slunko chce žhnout zpět
Přísné ticho
A v pár sekundách
to zhaslo
Tráva se odbarvila zase do šeda
Silo zsinalo
Trvání mlčením mléční
až do výbuchu spěchu
To jsou ta ostrá světla do tmy
která tě ráno sejmou

Ocasy a tlapy hází
vyvrácený pařez vzduchem
jako nějaké prehistorické raněné zvíře
Poprašek sněhu nemilosrdně přikrývá
hynoucí tělo toho tvora
Planina jej požívá ještě za tepla
Tápající hnáty se zachycují
o beztvaré vločky
přicházejícího jara
co odnímá slabé a rodí šílené
Pokud mě chceš slyšet
Vypni svůj neokortex
a staň se třeba zajícem
Staň se rychlejším než tvůj odraz
Uteč, bojuj
nebo zamrzni
jako tohle zvíře z pařezu

Vladana Fuchs - Jesenická krajina V

Vladana Fuchs

po studiu na Střední umělecké škole v Ostravě, obor vědecká kresba a ilustrace, a studiích kresby a malby na Ostravské univerzitě v Ostravě (kresba: doc. Eduard Halberštát akad. mal., malba: doc. Daniel Balabán akad. mal.), v oboru kresba dosáhla bakalářského a v oboru malba magisterského vzdělání. V průběhu univerzitního studia absolvovala dvousemestrální studijní stáž v oboru malba na Akademii výtvarného umění ve Varšavě. Tři roky studovala sochařství u sochaře Daniela Kloseho v Opavě. Aktuálně se žije jako počítačová grafička. Maluje, píše básně, pořádá autorské čtení v Opavě.

MARTIN FRIDRICH

krajina po kláře / na jednom dvorku v anglii

Ne

nestojí to
za probdělé noci
kdy jsem na tebe čekal
ani dvěma
ani podesáté
ani jednomu
stárnu a
chci spát
od toho jsou dva
ne jedna
nebo jeden
aby se uložili
do peřin

Stalo se

stalo se
co se stalo
se stalo
aby se uvidělo
co se stalo
a zase proč
se stalo
co se stalo
stalo se

Není člověka

není člověka
který by šílenství ocenil
jen já
i když řekl bych
že tím otisk
vlastního šílenství
v šílenství, sebe
v jednom bych přecenil
podruhé podcenil
že není člověka
který by
šílenství ocenil

O sobě

o tobě víme
ale co tak
chtít se dozvědět
něco o sobě
jakou roli hrála
aby se pak
jeho role
bez úsměvu smála
bez odpočinku
bez skutečného klidu
na plátně rozechvělém
uvnitř kina svět

Naposled

jenom změř slov a cest
v řádu slov nastal chaos z hvězd
co ještě nestalo se
stane se teď
rozprostřený do všech směrů
vířivý obraz
pro oči v pláči
jenom nazlátlá změř
slova v mysli
odkud jsou teď, teď a teď?
s nimi obrazy příšlé
konec konce konců
vždy odněkud někam jdou
jdou, jdou a jdou
přes oheň který neuhasl
rozprostřeně do všech směrů
spolu s ním z dalekých krajů
tam kam už se nevrátí
do jiné dálky zpět odejdou
tam oddělí se on a slova
slovo od slova a pak
jakoby z té dálky je vidět klid
jeho tichem plná, třpytivá změř
ticho, je ticho slova
v tichu slova odkud jsou
a tam kam jdou, tiše odejdou
z dálky do dálky
a kam? už se nevrátí
je daleko a pryč

Pejsek neposlouchá rozkazy

haf
haf
teď ne
haf
teď ne
teď ne
teď ne
HAF!
tlapka
na místo slov!
Haf

Mladá kráva a starý vůl

mladá kráva a starý vůl
obsadili černý důl
proti proudu v řece
v černém dole
zabalení v dece
obsadili černý důl
mladá kráva a starý vůl

Dobře sis vybral

ne, dobře si vybrala
já jsem nic nevybíral
tak to ani nefunguje
často je lepší
být polapen
dávat prostor ke hře
k rozhodování
odpískat faul
míč za čarou
když osud kola stáčí
kosti z těla páčí
když sami už nevíme
čeho se bojíme
bojíme se sebe

Ztrácí se

dopadají kapky nebe
prostoupí a padají dál
v tiché přízni
napojit v žízni
na dvakrát tak žíznivého
za okamžik v mžiku
dávno s nimi spřízněného
dopadají kapky nebe
zebe odjinud
a ztrácí se
neoděná postava
k neviditelnému králi
z nedávno minulé dále
dopadají kapky nebe
z nebe padají dál
a pomalu ztrácí se
budoucnosti na dohled
na dohled dotykem hebkou
tak a taky tak spřízněnou
na dotyk hebkou pohledem
ne v očích za okamžik
taky tak v mžiku najednou
v objetí stíštěnou
jinou bych mohl mít kdykoliv
v tom jsem stejné zvíře
bez ohledu na debaty
o důvěře a víře
jinou bych mohl mít kdykoliv
nejenom aby byla jinou

Jsem jenom sen

jsem teď jenom sen
bylo odpoledne
bylo to odpoledne
možná podvečer
možná večer
večer předtím
možná byla už noc
možná, možná nikdy nebyla
jakoby nikdy ani nebyl
když s jejími vlastními slovy
stal jsem se jenom snem
buď odteď jenom sen jsem
teď jako sen spím
jako sen vstávám
jako ve snu se koupu
topím v letním moři
jako sen obědvám
jako stromy ve větru
jako její mysl, jako ve snu
jako pocity ve větru sem a tam
pozvolna se houpu
jako sen uléhám, celou noc
klidně celou noc na dvoře
v noci jako sen nespím

Amélie z roztrhaných kalhotek

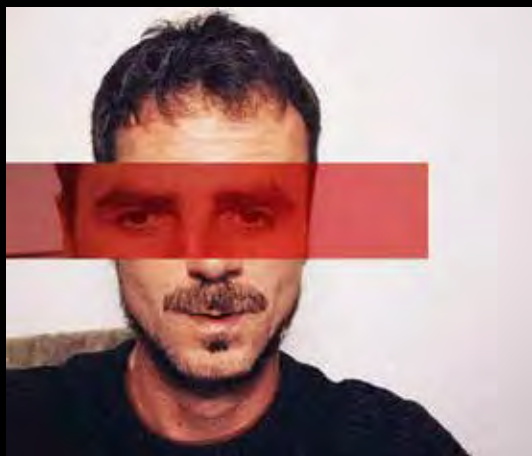
Punk má strach z punku.
Překryto Amélií.
Zpívající s lehce rapující Gorilou.
V buddhistickém centru.
Celé umístěno do kresby
hlemýžďího domečku.
Zelektrizované Laurie Anderson.
Kdesi na squattu v jihozápadním
Londýně.
Převázáno provazy.
Jako součástí uměleckého aktu.
Pod tím mladá dáma.
Trochu nervózní. S tetováním.
Hrající na violoncello.
Pupkatý blbeček stojí za barem.
A může si tak akorát vyhonit péro.
Ze samého dojetí.
Za soucitné objetí.

Občas trčí jenom hlava, mrcha
/variance na Neptuna v sedmém domě/
 hlava to ví
 ale srdce to bolí
 bolí tak
 že nestačí slova
 závodící do úmoru
 během v kružích
 po skončených
 závodech
 byla to vlastně
 její slova
 jinak zněla
 když jsem ji zprvu
 dlouze odmítal slovy
 nech mě být
 její nevyřčená slova
 nech to plavat
 vyřčená tak, že
 někam to doplave
 to, v nás, za nás
 jeden se dávno utopil
 a dva si dál plavou
 s vyřčenými slovy
 obtíženi vlastními svody
 na širém, nebezpečném moři
 pořád stejně nebezpečném
 jako vždy a všude
 jako ryby v rybníku
 po skončených závodech
 v ulovení, toho, z ryb
 dávno vylovených
 co v nich plave
 jakoby šlo o závod
 jakoby šlo o přežití
 stokrát, nekonečně
 dávno i s hlavou
 vylovených ryb
 co si jen tak plavou
 v rybnících zvaných Moře
 v mořích bez vody
 jakoby to Moře bylo
 v rybníku, protože to moře
 i v tom prostém rybníku
 nakonec přeci, i tam je moře
 neslyšíš? já ano, asi určitě je
 tiše, slyšíš... jak je utopené...
 tiše utopené v rybníku...

Ani nos mezi očima
 nedá se ti věřit
 ani ten nos mezi očima
 namalovaný a visící
 kdesi na zdi, v prostoru
 kdesi kde jsi
 spolu s ním a svýma očima

Grafiky Martin Fridrich: „Jedná se, zhruba a jednoduše, o skladbu pocitů jednoho, nebo druhého z partnerů, v situaci, kdy najednou ráno neví, kde ten druhý je. Doplněno o zobecnění v duchu přirozeně vystupující otázky „Kdo vlastně jsi?“, s nádechem a výdechem Transcendence, jakkoli zakouřeným výdechem a nádechem. Jak jsem tady už uvedl, v tomto případě jsem si těchto pocitů, ve vztahu k milované osobě, užil já sám víc než dost, zejména za celkově dva měsíce strávené pracovně v Británii. Ještě, než jsem ji získal a předtím, poté, co jsem ji ztratil. Ale nejenom, i doma, trochu jinak. Vznikalo to spontánně, ale nakonec se v tom objevil právě tento koncept, imanentně daná struktura, která tomu dává ucelenou formu, řád a smysl.

Martin Fridrich (Kyjov, 1975)

nedostudovaný psycholog, nepraktikující astrolog, pečovatel o tělesně handicapované v Británii, kvartální alkoholik, příležitostně žijící v Brně

KAZIRMUT KNOBLAUCH

kulisy kultu K

KOMPENDIUM K

konfekce kostnicí kajmanů
 kumulace konvence konfuse
 kurty kurtizán kazuistikou kazu
 komunikační krize kolotočem konfliktu
 konfiskace kvality kvantitou
 komponentou karnevalu kalendář
 kult/tura komediantů
 kazatelna kazem káznice
 karamba kroupy
 klisna K. komíhá křídly
 kanóny kálí kulovité konfety
 kulomet kašle kandované květy
 krutě kratochvilné kritiky
 kořist kostýmem kavalerysty

KADLUB KULTIVACE K

kadeře křehké kolombíny
 kliše klamu klín
 krutá komedie
 kam kráčí klan klaunů
 kontrastní krásy
 koma komediantů
 koni/pásek ko/ňadra
 kutání...

konzerva/ti/vní konstituce koitus
 kůže kroužku kuželosečky
 konstitucí kaskády
 kata/strofa kon/tak/tu krčí kolena
 kontejner kluzké kategorie
 krucifix křičí křížením
 kam klam kodrcá
 klenutou kostelní kaplí

kli/max koupe kokota kazatele
 kamufláží koitu kasandřin komplex
 kabaret kontra kancionál
 koncentrace kolauduje kolena
 kladivo korumpuje klitoris
 kuratela kompotuje koaliční kolize
 krouť knír kontrakcí

KAŽDOPÁDNĚ KÁZEŇ...

krátkozrakost křísí kolektiv krkavců
křídla kormorána
kříž křísí kříž kréda
kenose korpus koiné
křížovatka kolaps kamionů
krmítko krmí kosici
kataklyzmatické křesadlo křtí křidu
kat kroutí krkem kodexu
kompas kope kompjútr
kašna káže krupičnou kaši
kaloun kolem krku klame
krupobití kouzelnice kal
kolchoznice klotká kyselinu
karkulka koketuje
knižní kolibřík koaguluje klidně
kosodřevina kolébá kočárek
koloběhu

KOMIX K

kasa krade kasaře
katr kriminálního komisaře
k/líčí kata/komby komplikace
kolomaz kominíková knoflíku
klam kam koukneš
koudelníková komnata klečí
kalafuny kmit klikou klape
kaprův křik kaštan kalí
kotva klesá
kosa kosí

klouček křičí „Karkulko“
kalvárie krká kadidlo
kolonáda kreslí krasobruslařku
koruna kráší královnu
konflikty konfidenta kontroluje král
kinosál krotí kinematografii
konfese kurtuje kinetiku
krvavou konfrontací
kotě kutálí klubíčko
kruté kopřivky křivky

KURATELA K

karanténa kulhavky
kotoul kotec kozelce
kutálí kolmici ko/lekce
kuplířka koketně koktá
koblížek kamufluje kotouly
kotlíkovou kakofónii
kontrakántry klon/daj/k
kra krásna kladem komínu

krutibrko ko/lebku kolébá
krouží kolem kastrolu
kyčle kráčí kamsi
kočovní komedianti
konec kramflek krušné kratochvíle
kotel kníká kokodák

klape kluše kouše kličkuje
koloušek klopýtá kolegiálně
kyvadlo kinetiky koloruje kraslici
kupodivu kandovaně kulantně
klouby klubovky křičí
kognitivní koloratury
kon/strukce křísí KDYSI
když Koniáš kleká ke knize

koncept karcinomu k/lne
korupce kolauduje kontrolu KGB
knokautuje kolektivní kreténizmus
klávesou klimatu křeč klimaktéria
kolíky kolem klášterní komnaty
konkláve kategorie
krmítkem ko/ňadry
kardiovaskulární kraťas

KOSMICKÁ KOMEDIE KOSOČTVERNĚ KYPRÁ

komso/molka kroutí kosmonautův knír
KGB kormidluje kamna kohoutem
katuše kontruje kanón
kritiku kolauduje kulka
korouhev křížová
kompost kolab/orace
kamandír kalí
kampak kdepak
konfidenti kolem konspirace
ku/bula kuba
knoblauch kubikula krupice kmín
kuba/tura kastrolu kormidluje
křížník křížuje Kateřinská kola
kadetům krapet krápe karbid
kompas kronštadského kumštu
kámasútra kompostem kominterny

KONTEXT KLIMATICKÉ KRIZE

kolárek káže kopím
konzistenci kodexu
každopádně kvazi klenot
kontury kaňky
kostkovaná kůže
koruna kaskádou kasy
korouhev kůrou korouhvičky
komparuje kladivem

KONGRES KVARTÁLNÍCH KVERULANTŮ

kolektivní krato/chvíle
krajované krásy krájí koláče
krajkové kalhotky kategorií kostrbaté krásy
karneval kos/týmů kon/trastu
kultivace komolení
krajiny krajností kontextem kánonu
kanóny konfety kolony kolonky
kodexy kankán konfúze
konstrukcí konspirace
kumulace knihtisku
kreace kodifikace komplet komplot
konfiskace kostrou konfliktu
kouřem kremačního komínu
kolize kontaktu
kanál Kremlu kapotou kosmu
koprodukce klíčícího klínu
kabinetem ko/či/čího kuplířství
kyvadlo kyčle koordinuje
kormidlo kor/pusu
kola kolaudace kam/pak?
kolejnice krade krajinu konzistence

MAREK SOBOLA

Příběh Kobyly K.

Zářivé slunce se opíralo do okenních tabulí. Panovala neskonale skvělá nálada. Zdálo se, že nic nemůže narušit příjemnou atmosféru nasáklou vůní čerstvého lahodného exotického čaje, jaký umí vykouzlit jen pan V. Kobyla K. se také cítila šťastně, kopýtkem si vytukávala do koberce nějakou melodií a natrásala si hřívu. Pan B. navrhuje zahrát si karty. Zajisté jejich nejoblíbenější karetní hru - válku. To všichni souhlasí a nadporučík L. už si mne dlaně s vidinou, že zase zvítězí, neboť vždy vyhraje. Má totiž z různých opravdových bitev velké zkušenosti a dosti značné strategické a logické válečné úvahy a šalamounská řešení v tíživých situacích na válečném poli. Pan B., pan A., slečna K. a nadporučík L. si posedají ke karetnímu stolku. Pan A. začne míchat balíček karet a rozdávat karty na stůl před každého, pěkně jednu za druhou. Pan V. mezitím sedí v křesle, je spokojený a užívá si klidného dopoledne. Kreslí si, právě je zaujat snahou o věrnou podobu bobra lesního.

Ozve se silné zvonění u venkovních vrat. Všichni sebou škubnou. Byli zaneprázdněni nepřehlednou situací, kdy se dva hráči dostali do svízelné až zapekklité kombinace. Slečna K. vyskočí ze židle a běží k oknu. Vyhlédne a povídá:

„Přišli nějací podivní chlapi, mají obleky a klobouky, jsou stejné šedivé barvy, kdopak jim je takové stejné asi koupil?“ Ostatní také přistoupí k oknu, ale to už se ozve opět velmi ostré delší zvonění. Je po klidu. Pan V. jde tedy otevřít. Rozvážně bere za kliku a pomalu otvírá dveře a těch neznámých osob se ptá:

„Co si přejete, pánové? Pokud nabízíte zboží pochybné kvality, už dopředu vám říkám, že nemám absolutně o nic zájem, ať už nabízíte cokoli, my už tu měli tolik prodejců, že si nepřeji nic.“ Ti pánové se na sebe podívají a mírně se pousmějí a z náprsní kapsy vytahují legitimace a strkají je panu V. pod oči.

„Podívejte, občane, my jsme z národní kontroly pro registraci a pohyb podezřelých osob, zvířat a institucí. Doufáme, že nás dobrovolně, bez zbytečného vytáčení a opiček, pozvete dále.“

„No tak ano, zajisté, taková vzácná návštěva. Pojdte dále, ale očistěte si svoji obuv, prosím“, říká nesměle pan V. Oba pánové si začínají čistit boty o rohožku a jeden z nich spustí:

„No to je ale nádherná rohožka, krásná práce, a že je jí škoda, aby byla jen obyčejnou rohožkou. Kde jste ji sehnal, také bych chtěl takovou.“

„Je to velmi vzácná rohožka. Unikát. Kdysi jsem ji zakoupil v jednom obchodě s partiovým zbožím, víte, no pojdte už dovnitř,“ gestem ukazuje pan V. Přivádí oba pány do pokoje, kde už zvědavě postávají pan A., pan B., slečna K. a pan nadporučík L.

„Vidím, že máte návštěvu. Můžeme prosím hovořit o samotě, jedná se o delikátní záležitost?“, ptá se první muž v klobouku.

„Nemám žádné tajnosti před svými přáteli, klidně můžete hovořit. Spusťte, co máte na srdci a na jazyku,“ rázně povídá pan V. Slečna K. si oba muže důkladně prohlíží. První muž je malého vzrůstu, zavalité postavy a v obličeji působí dobráckým srdečným dojmem. Druhý muž je velmi vysoký, štíhlý, s nápadně dlouhými kostnatými prsty. Má tvrdé ostré rysy a zlý pohled. První muž šouchá loktem do druhého, něco mu šeptá do ucha a nápadně ukazuje na Kobylu K., která v rohu pokoje nervózně poskakuje.

Druhý muž si odloží svůj klobouk na stůl, rozepne si dlouhý plášť a důležitě hovoří:

„Jak už jsem v úvodu podotkl, jde o delikátní záležitost se stupněm přísně utajené. Byla nám na ministerstvo zemědělství, do odboru pro práva a ochranu zvířat, doručena listovní zásilka oznamující neoprávněné vlastnění jistého zvířete, konkrétně jakési okřídlené kobyly nevidané hodnoty.

„Cože, pánové, já jsem vyšší důstojník naší armády a vyprošuji si jakékoli nařčení z nějaké nelegální činnosti, či

snad z nějakého trestného činu,“ rozohnil se nadporučík L. a vztyčil varovně ukazováček pravé ruky. Slečna K. málem omdlela, že se musela rychle posadit a napít se z šálku lahodného čaje.

„Pánové, to bude nějaké nedorozumění. Ano, vlastním zde přítomnou Kobylu K., ukazuje, ale není to neoprávněné a už vůbec to není nelegální,“ hájí se důrazně pan V.

„Tak to tedy vůbec ne, občane. To by mohl říci každý. Každé zvíře podléhá předpisům a vyhláškám vydaným naším ministerstvem. Předložte nám kopii o registraci z ministerstva, platné osvědčení, veterinární zprávu a v neposlední řadě záznam z registru svazku dle § 106 sbírky zákonů,“ velmi přísným tónem zaburácí druhý muž. Najednou se začne první muž držet za hlavu a hlasitě sténat a úpět. Poté se rozběhne a naráží hlavou do zdi. Leží na zemi a kope nohama, pevně svírá ruce na uších. Ještě chvíli sténá. Všichni ho pozorují a nechápavě na sebe hledí.

„Toho si nevšímejte, to přejde, mému kolegovi každou půlhodinu začne intenzivně zvonit v uších. Utrpěl v jedné banální válce menší úraz, nebojte, po dvou minutách to odezní,“ klidně říká druhý muž. Nadporučík L. přátelsky obejmě prvního muže a povídá:

„Znám to, již jsem byl v několika bitvách, válkách, na mnoha bojištích a viděl jsem a zažil ledacos, nepříjemná zranění, stresy a bolest. Syndrom zvonících uší je ale velmi nepříjemný a nelze ho vyléčit. Smířte se s tím, milý hochu,“ hladí nadporučík L. prvního muže po vlasech. Ten je tak dojatý, že se rozpláče a pomalu se posadí,

aniž ho někdo vyzval. Slečna K. k němu také přistoupí, poklekne a dá si jeho dlaně do svých a hluboce se mu zadívá do očí. Kobyla K. se postaví na zadní nohy, mohutně zařehtá a potom popojde k plačícímu muži a jemně mu olízne tvář. První muž se rozpláče ještě víc.

„Stále vám to zní v uších?“, litostivě se ptá slečna K.

„Už ne, už to přešlo, jsem přecitlivělý a snadno se dojmu,“ utírá si slzy v očích první muž. Druhý muž chodí nervózně po pokoji. Stoupne si do pozoru a do kapes od dlouhého kabátu si strčí své vyhublé ruce.

„Tak dost už toho cirkusu, chováte se jako komedianti! My jsme tu kvůli důležitější záležitosti, než je zvonění v uších mého kolegy. Chápu, je to nepříjemná věc, ale s tím tu teď my nic nenaděláme, že?“, otáčí se na všechny výhružným pohledem druhý muž.

„Mám nápad, zavoláme na kliniku pana U. a to přímo panu doktorovi U. a ten mi vystaví všechna platná osvědčení a dokumenty, které vyžadujete,“ zaraduje se pan V. a už běží k telefonnímu aparátu. V tom ho zarazí druhý muž:

„Cože, slyšel jsem dobře,. Vy znáte osobně pana doktora U.?“

„Ano, je to náš letitý přítel a prováděl veškeré zákroky na mé Kobyle K.“

„Ano, ano, ano, je to náš velký hrdina a vlastenec,“ křičí všichni jako jeden muž.

„To ovšem mění situaci. Pan U. je u nás na ministerstvu velmi vážená osoba. Kapacita ve svém oboru. Ten, kdo je přítel pana U., je i naším přítelem a tak to bude napořád,“ zatne ruku v pěst druhý muž. První muž k němu přistoupí, chytne ho kolem ramen a společně zazpívají národní hymnu. Pomalu se k nim přidávají ostatní, až zní nádherný sborový zpěv, do kterého Kobyla K. majestátně zařehtá. Jakmile dozpívají, stisknou si se všemi ruce na důkaz přátelství.

„Pánové, naleji vám svůj oblíbený lahodný čaj. Pojdte, posedte ještě s námi. Teď , když jsme se tak sblížili,“ pobízí pan V. oba pány. Ti s radostí přijímají a sedají si do křesel.

„Mám takovou otázku, jestli mohu? Kdo a kde vám koupil takové stejné klobouky?“, táže se slečna K.

(Pokračování příště)